

Зміни в процесі аплікування о візу Schengen

Зміни у процесі подання документів на Шенгенську візу

W dniu 23 czerwca 2015 roku na Ukrainie oraz w innych państwach Partnerstwa Wschodniego państwa strefy Schengen wprowadzą Wizowy System Informacyjny (VIS) - system wymiany danych między państwami członkowskimi strefy Schengen dot. wiz krótkoterminowych. Odbywa się to w kontekście ogólnoswiatowego procesu wprowadzenia VIS.

System obsługuje już 16 z 23 regionów świata²; wprowadzenie systemu rozpoczęło się w październiku 2011 roku. Do końca listopada 2015 roku do systemu VIS zostaną dołączone wszystkie konsulaty państw członkowskich strefy Schengen na całym świecie.

Główna zmiana dla obywateli Ukrainy od dnia 23 czerwca 2015 roku będzie polegała na tym, że wszyscy aplikujący o wizę będą zmuszeni stawiać się osobiście w konsulacie w celu pobrania ich danych biometrycznych (odcisków palców i zdjęcia cyfrowego). Ta procedura jest prosta i nieuciążliwa. Dotyczy ona w szczególności krótkoterminowych wiz Schengen (maksymalny okres pobytu 90 dni w ciągu każdego 180 dni).

Do wszystkich kolejnych wniosków wizowych składanych

na przestrzeni 5 lat po dokonaniu tej procedury, odciski palców wnioskodawcy będą kopiowane z informacji, która mieści się w systemie VIS z poprzedniego wniosku. Innymi słowami, odciski palców są pobierane raz w okresie 5 lat i są one ważne dla każdego wniosku na wizę Schengen w ciągu 5 lat (na przykład na długoterminową wizę wielokrotną, jednak w szczególnych przypadkach, takich jak uzasadnione wątpliwości dot. osoby wnioskodawcy, konsulaty nadal będą pobierać odciski palców w tym okresie czasu).

Wyjątek stanowią następujące kategorie osób:

- Dzieci do lat 12
- Osoby, od których niemożliwe jest pobranie odcisków palców;
- Głowy państw i

23 червня 2015 р. в Україні та інших державах Східного партнерства країни Шенгенської зони запровадять Візову інформаційну систему (BIC) – систему обміну даних між державами-членами Шенгенського простору щодо короткострокових віз. Це відбувається в контексті всесвітнього процесу запровадження BIC.

Система вже працює в 16-ти з 23-х регіонів світу; її запровадження розпочалося в жовтні 2011 р. До кінця листопада 2015 р. до системи BIC буде приєднано всі консульства країн-учасниць Шенгенського простору в усьому світі.

Головна зміна для громадян України, починаючи з 23 червня 2015 р., полягатиме в тому, що всі заявники повинні будуть з'явитися особисто в консульство, щоб надати свої біометричні дані (відбитки пальців та цифрову фотографію). Це проста та необтяжлива процедура. Вона стосується, зокрема, заявок на короткострокові Шенгенські візи (із максимальним дозволом на перебування у 90 днів із кожних 180 днів).

Для всіх подальших заяв на отримання візи, що бу-

дуть подаватися протягом 5 років після цієї процедури, відбитки пальців заявника копіюватимуться з інформації, яка міститиметься в системі BIC з попередньої заявки. Іншими словами, відбитки пальців надаються на період у 5 років; і ці відбитки чинні для будь-якої подальшої заявки на Шенгенську візу протягом 5-річного періоду (наприклад, заявки на довготермінову багаторазову візу). Щоправда, в окремих випадках, таких, як обґрунтовані сумніви щодо особи заявника, консульства також будуть збирати відбитки пальців у межах цього періоду часу.

Винятки від зобов'язання надавати відбитки пальців стосуються таких категорій:

- діти, молодші 12 років;
- особи, у яких фізично немож-

Про графік роботи консульських установ

O trybie pracy urzędów konsularnych

Генеральне Консульство
Республіки Польща

сторінка 3

Потрібно дозрівати до єдності

Do jedności należy dojrzeć

сторінка 4

Поспішаймо любити людей

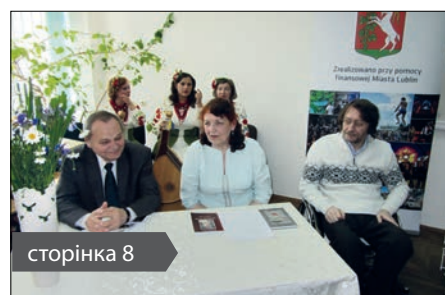
Śpieszmy się kochać ludzi

сторінка 7

Вручили перші нагороди імені Юзефа Лободовського

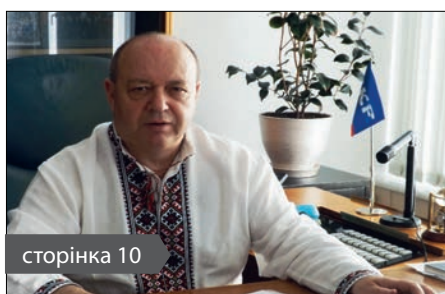
Wręczono pierwsze nagrody imienia Józefa Łobodowskiego

сторінка 8

Потрібно залучати інвесторів

Należy pozyskiwać inwestorów

сторінка 10

członkowie rządów (jak również członkowie delegacji oficjalnych oraz ich współmałżonkowie), jeżeli podróżują w celach oficjalnych.

W praktyce oznacza to, że pierwsza osobista wizyta osoby w konsulacie państwa członkowskiego strefy Schengen po 23 czerwca będzie trochę dłuższa. Będzie to czas niezbędny dla pobrania danych biometrycznych. Wszystkie pozostałe procedury (w szczególności opłata wizowa, formularz wniosku wizowego) pozostają bez zmian.

Jednak potrzeba wprowadzenia nowego systemu może spowodować potencjalną komplikację procesu złożenia aplikacji z powodu jego przeciążenia. Wnioskodawcy powinni o tym pamiętać.

Celem wprowadzenia systemu VIS jest ochrona wnioskodawców od kradzieży ich tożsamości oraz zapobieganie oszustwom z dokumentami i handlowi wizami. Na przykład, pobranie odcisków palców, szeroko wykorzystywane w państwach UE, ma na w celu podniesienie poziomu zabezpieczenia różnych dokumentów (dowody osobiste, paszporty) Wykorzystanie danych biometrycznych w celu potwierdzenia tożsamości osoby, która posiada wizę będzie prowadziło do dokładniejszej, szybszej i bezpieczniejszej kontroli granicznej.

Odpowiedzi na najczęściej zadawane pytania (FAQ):

P: Czy wizy Schengen wydane do dnia 23 czerwca 2015 roku będą nadal ważne?

O: Tak, wizy pozostaną ważne.

P: Jeżeli ja już posiadam paszport biometryczny, czy muszę również oddać swoje odciski palców?

O: Tak, właściciele paszportów biometrycznych, którzy będą aplikować po raz pierwszy po 23 czerwca, muszą również stawić się osobiście do konsulatu w celu złożenia aplikacji na krótkoterminowa wizę Schengen.

W ogóle istnieją dwa różne, niezależne od siebie, systemy przechowywania danych biometrycznych. Paszporty biometryczne z odciskami palców właściciela są wydawane przez ukraińskie organy władzy. Natomiast systemem VIS kieruje nie władza ukraińska, a organy władzy państw członkowskich strefy Schengen, które nie mają dostępu do danych, które są przechowywane na chipach ukraińskich paszportów biometrycznych.

P: Czy wprowadzenie procedury VIS spowoduje podwyższenie opłaty za wizę?

O: Nie, opłata za wydanie wizy zostanie utrzymana na dotychczasowym poziomie.

P: Czy nowe wymagania oznaczają, iż ukraińscy aplikanci napotkają nowe problemy? Czy nie jest ono skierowana przeciwko obywatelom ukraińskim.?

O: Absolutnie nie. Ta innowacja ma na celu podniesienie poziomu bezpieczeństwa procesu wizowego. Odciski palców będą pobierane tylko za pierwszym razem i ta informacja będzie wykorzystywana w ciągu 5 lat w celu otrzymania następnej wizy.

Takie same wymagania i procedury wkrótce będą dotyczyły wszystkich wnioskodawców na całym świecie. Stosunek do obywateli Ukrainy jest taki sam, jak i stosunek do wszystkich obywateli na świecie.

P: Czy ta innowacja oznacza, że ruch bezwizowy dla Ukraińców zostanie odłożony?

O Nie, w żaden sposób. Te dwa procesy nie są ze sobą połączone.. Wprowadzenie biometrii jest procesem światowym a liberalizacja ruchu bezwizowego jest procesem, który odbywa się między UE i Ukrainą. Ruch bezwizowy dla obywateli Ukrainy posiadających biometryczne paszporty zostanie wprowadzony jak tylko Ukraina spełni zobowiązania przejęte na siebie w procesie integracji.

P: Co się stanie z aplikacjami wizowymi tych osób, które z różnych przyczyn odmówią oddawania odcisków palców?

O: W przypadku odmowy złożenia danych biometrycznych, wnioskodawcy ci nie dostaną wizy Schengen. Jednocześnie istnieje szereg kategorii obywateli, którzy nie muszą składać swoich danych biometrycznych:

- Dzieci do lat 12;
- Osoby, od których niemożliwe jest pobranie odcisków palców;
- Głowy państw i członkowie rządów (jak również członkowie delegacji oficjalnych oraz ich współmałżonkowie), jeżeli podróżują w celach oficjalnych.

P: Czy są dodatkowe porady dla osób

ubiegających się o wizę Schengen przed wprowadzeniem VIS?

O: Podróźni planujący aplikować o wizę Schengen w czerwcu powinni zwrócić uwagę, iż kilka dni przed 23 czerwca konsulaty państw członkowskich strefy Schengen mogą być zamknięte lub ograniczyć przyjmowanie dokumentów od aplikantów w związku z przeprowadzeniem robót związanych z wprowadzeniem nowego systemu.

Jeżeli Państwo zaplanowaliście podróż na koniec czerwca/początek lipca prosimy o rozważenie możliwości złożenia dokumentów o kilka tygodni wcześniej.

Konsulaty i centra wizowe będą musiały przeprowadzić szkolenie własnego personelu, wprowadzić i opanować nowe procedury pracy. Pochłonie to czas przeznaczony zwykle na przyjmowanie wniosków wizowych.

P: Jaką będzie rola centrów wizowych?

O: Ich rola pozostanie niezmieniona. Będą one pomagać konsulatom państw członkowskich strefy Schengen, które z nimi współpracują, na etapie przygotowawczym przyjmowania wniosków wizowych. Centra te będą również wyposażone w urządzenia elektroniczne do pobierania danych biometrycznych, które następnie będą bezpośrednio przesyłane do konsulatu odpowiedniego państwa strefy Schengen i przechowywane w bazie danych VIS.

P: Czy pozostanie możliwość aplikowania o wizę za pośrednictwem akredytowanej agencji turystycznej?

O: Po 23 czerwca, wnioskodawcy powinni stawiać się osobiście w konsulacie (lub centrum wizowym) w celu oddania swoich danych biometrycznych. Następne, złożenie aplikacji wizowych w granicach lat 5 może odbywać się za pośrednictwem agencji turystycznych.

Dane biometryczne nie mogą być zbierane przez pośredników komercyjnych (na przykład przez agencję turystyczną).

P: W jaki sposób moje dane personalne są ochronione w VIS?

O: Rygorystyczne przepisy dotyczące danych osobowych są określone przez przepisy prawne związane z funkcjonowaniem VIS. Są one również kontrolowane przez odpowiednie krajowe i europejskie organy do spraw ochrony danych.

Dane personalne wnioskodawcy są przechowywane w VIS maksymalnie przez okres 5 lat od daty ukończenia okresu ważności wydanej wizy, lub od nowej daty ukończenia okresu ważności wydanej wizy, w przypadku, gdy jej termin ważności został przedłużony, lub od daty podjęcia negatywnej odpowiedzi przez kompetentne organy władzy w sprawie aplikacji wizowej.

Każda osoba ma prawo do otrzymania informacji dot. jej danych w VIS od państwa członkowskiego strefy Schengen, które wprowadziło jej dane do systemu. Każda osoba może wymagać aby jej niedokładne dane zostały poprawione, dane zebrane w nielegalny sposób usunięte z systemu.

W każdym państwie strefy Schengen kompetentne organy krajowe przeprowadzają niezależną kontrolę opracowania danych personalnych wprowadzonych do VIS przez dane państwo.

Inspektor europejski do spraw ochrony danych dokonuje kontroli procesu opracowania danych przez organy zarządu VIS.

P: Kto będzie miał dostęp do VIS?

O: Bezpośredni dostęp do dodanych przechowywanych w VIS mają organy władzy państw członkowskich strefy Schengen odpowiadające za wydanie wiz, organy kontroli granicznej i imigracyjny oraz służby udzielające azylu na terytorium danego państwa.

Z reguły, dane z VIS nie mogą być przekazywane państwom trzecim lub organizacjom międzynarodowym.

Od dnia 1 września 2013 roku organy ochrony porządku publicznego państw członkowskich strefy Schengen mogą zwrócić się z zapytaniem o dostęp do danych VIS zgodnie z bardzo rygorystycznymi przepisami prawnymi i wyłącznie w celu zapobiegania oraz prowadzenia dochodzeń w sprawach związanych z terroryzmem i innymi ciężkimi kryminalnymi przestępstwami. W tym celu dostęp do VIS posiada Europol.

P: Gdzie mogę uzyskać więcej informacji o VIS?

O: Dodatkową informację o VIS można uzyskać na stronie internetowej: <http://ec.europa.eu/vis> (informacja w języku angielskim).

ливо wzięty відбитки пальців;

- głowy держави та члени національних урядів (а також члени їхніх офіційних делегацій та їхні чоловіки/дружини), якщо вони подорожують з офіційною метою.

На практиці це означає, що Ваш перший особистий візит до консульства країни-учасниці Шенгенської зони після 23 червня 2015 р. буде довшим на кілька хвилин. Цей час буде потрібен, аби Ви могли надати свої персональні біометричні дані. Всі інші процедури (зокрема, візовий збір, аплікаційні форми) залишаються незмінними.

Однак потреба запроваджувати нову систему може призвести до потенційного ускладнення процесу подання заявки на візу через перевантаження на початку цього процесу. Заявники мають про це пам'ятати.

Мета цього всесвітнього процесу запровадження системи ВІС полягає в тому, аби ліпше захистити заявників від крадіжки їхньої ідентичності та перешкоджати шахрайству з документами й торгівлі візами. Наприклад, взяття відбитків пальців широко використовується всередині ЄС для того, аби підняти рівень безпеки різних документів (посвідчення особи, паспорти). Використання біометричних даних для підтвердження ідентичності людини, яка має візу, вестиме до точнішої, швидшої та безпечнішої перевірки прикордонниками.

Відповіді на запитання, що часто повторюються:

З: Чи залишатимуться чинними Шенгенські візи, видані до 23 червня 2015 р.?

В: Так, вони залишатимуться чинними.

З: Якщо в мене вже є біометричний паспорт, чи маю я також надавати свої відбитки пальців?

В: Так, власники біометричних паспортів, які подаватимуть заявку вперше, теж повинні будуть прийти особисто до консульства після 23 червня, аби подати заявку на отримання короткострокової Шенгенської візи.

Взагалі, існують дві різні непов'язані системи зберігання біометричних даних. Біометричні паспорти з відбитками пальців його власника видаються українськими органами влади. Натомість системою ВІС управляє не українська влада, а органи влади Шенгенських держав, які не мають жодного доступу до даних, які зберігаються на чіпах українських біометричних паспортів.

З: Чи призведуть процедури ВІС до підвищення платні за візу?

В: Ні, платня за візу залишається такою ж, як і зараз.

З: Чи означає ця нова вимога, що українські заявники на візу стикатимуться з новими бар'єрами? Чи не спрямована вона проти українських громадян?

В: Ні, зовсім ні. Ця новація спрямована на те, аби зробити весь процес безпечнішим. Відбитки пальців братимуть тільки в перший раз, і цю інформацію використовуватимуть протягом 5 років для оформлення наступної візи.

Ті самі вимоги та процедури незабаром стосуватимуться всіх заявників у всьому світі. Ставлення до громадян України є таким самим, як і ставлення до будь-яких інших громадян у всьому світі.

З: Чи означає ця новація, що безвізовий режим для українців відкладатиметься?

В: Ні, аж ніяк. Це два процеси, які не пов'язані між собою. Запровадження біометрики є світовим процесом, а лібералізація візового режиму – процес, що відбувається між ЄС та Україною. Цей процес спирається на досягнення, тобто зойно Україна виконає усі свої зобов'язання, буде запроваджено безвізовий режим для громадян України, які мають біометричні паспорти.

З: Що буде із візовими заявами тих людей, які з різних причин відмовляться надавати відбитки пальців?

В: На жаль, у разі відмови надати біометричні дані такі заявники не отримають Шенгенської візи. Водночас існує низка категорій громадян, які не повинні надавати свої біометричні дані:

- діти, молодші 12 років;
- особи, в яких фізично неможливо взяти відбитки;
- głowy держави та члени національних урядів (а також члени їхніх офіційних делегацій та їхні чоловіки/дружини), якщо вони подорожують з офіційним візитом.

З: Чи є додаткова порада для заявника,

На часі

що подає документи на отримання Шенгенської візи перед запровадженням ВІС?

В: Мандрівники, які планують подати документи на отримання Шенгенської візи в червні, повинні звернути увагу, що за кілька днів до 23 червня деякі консульства країн-членів Шенгенського простору можуть бути зачинені та/або обмежити збір документів від заявників у зв'язку з проведенням робіт із встановлення нової системи.

Якщо Ви плануєте подорож на кінець червня/початок липня, будь ласка, обдумайте можливість подати Ваші документи на декілька тижнів раніше.

Консульства та візові центри повинні будуть провести навчання власного персоналу, налаштувати та освоїти нові робочі процедури. Для цих завдань вони, можливо, потребуватимуть виділення додаткового часу.

З: Якою буде роль візових центрів?

В: Їхня роль залишиться незмінною. До прикладу, вони допомагатимуть консульствам країн-членів Шенгенського простору, що з ними працюють, на підготовчій стадії процесу подачі візової заяви. Ці центри також будуть оснащені електронними пристроями для збору біометричних даних, які далі будуть безпосередньо відправлятися до консульства відповідної країни Шенгенської зони та зберігатися у базі даних ВІС.

З: Чи збережеться можливість подати документи на отримання Шенгенської візи через сертифіковані туристичні агентства?

В: Уперше після 23 червня заявники повинні будуть з'явитися особисто в консульстві (або у візовому центрі) для надання своїх біометричних даних. Наступні подання документів на отримання Шенгенської візи в межах 5 років можуть бути здійснені через туристичні агенції.

Біометричні дані візового заявника не можуть бути зібрані комерційними посередниками (наприклад, туристичними агентствами).

З: Яким чином мої біометричні дані залишаються захищеними у ВІС?

В: Суворі правила захисту персональних даних визначені правовими нормами, пов'язаними із функціонуванням ВІС. Вони також контролюються відповідними національними та європейськими органами влади із захисту даних.

Персональні дані заявника зберігаються у ВІС максимально протягом 5 років, починаючи з дати завершення терміну дії виданої візи або з нової дати завершення терміну дії виданої візи, якщо її дія була продовжена, або з дати прийняття негативної відповіді щодо візової заяви відповідними органами влади.

Будь-яка особа має право отримати інформацію про свої дані у ВІС від країни-члена Шенгенського простору, що внесла ці дані до системи. Будь-яка особа також може вимагати, щоб неточні дані, пов'язані з нею, були виправлені, а дані зібрані в незаконний спосіб – видалені.

У кожній країні, що входить до Шенгенського простору, національні уповноважені органи влади здійснюють незалежний контроль обробки персональних даних, внесених у ВІС цієї країною.

Європейський інспектор із захисту даних здійснює контроль за процесом обробки даних органами управління ВІС.

З: Хто матиме доступ до ВІС?

В: Органи влади країн-членів Шенгенського простору, що відповідають за видачу віз, прикордонний та імміграційний контроль, а також служби надання притулку мають прямий доступ до даних, що зберігаються у ВІС.

Як правило, дані з ВІС не можуть бути передані третім країнам або міжнародним організаціям.

З 1 вересня 2013 р. правоохоронні органи країн-членів Шенгенського простору можуть запросити доступ до даних ВІС відповідно до дуже суворих правових умов і тільки з метою попередження, виявлення, розслідування терористичних та інших серйозних кримінальних злочинів. Для цієї ж мети доступ до ВІС матиме і Європол.

З: Де я можу отримати більше інформації про ВІС?

В: Додаткову інформацію про ВІС можна отримати за посиланням (інформація доступна англійською мовою): <http://ec.europa.eu/vis>.

О trybie pracy urzędów konsularnych

Про графік роботи консульських установ

Konsulat Generalny Rzeczypospolitej Polskiej w Łucku uprzejmie informuje, że w dniu 23 czerwca 2015 roku urzędy konsularne państw Schengen na Ukrainie wprowadzą Wizowy System Informacyjny (VIS), jako kolejny etap ogólnoświatowego procesu wprowadzania tego systemu.

Główna zmiana dla mieszkańców Ukrainy polega na tym, że od dnia 23 czerwca 2015 roku wszyscy aplikujący o wize Schengen (C) będą zobowiązani przybyć osobiście do urzędu konsularnego lub obsługującego go Punktu Przyjmowania Wniosków Wizowych w celu pobrania danych biometrycznych (odcisków palców i zdjęcia cyfrowego).

W związku z koniecznością dostosowania pracy urzędów do nowych wymogów, polskie urzędy konsularne na Ukrainie będą pracowały następująco:

– do dnia 19 czerwca 2015 r. włącznie wszystkie wnioski wizowe w konsulatach i Punktach Przyjmowania Wniosków Wizowych będą przyjmowane na dotychczasowych zasadach.

– w dniu 22 czerwca 2015 r. ani w konsulatach,

ani w Punktach Przyjmowania Wniosków Wizowych nie będą przyjmowane wnioski na wize Schengen (C).

– w dniu 22 czerwca 2015 r. wnioski na wize krajowe (D) będą przyjmowane wyłącznie w Punktach Przyjmowania Wniosków Wizowych.

– od 23 czerwca 2015 r. wnioski na wize Schengen (C) będą przyjmowane wyłącznie z pobraniem danych biometrycznych (odciski palców, zdjęcie cyfrowe).

Przyjmowanie wniosków na wize krajowe (D) odbywać się będzie na dotychczas obowiązujących zasadach – bez pobierania odcisków palców.

luck.msz.gov.pl

Генеральне консульство РП у Луцьку повідомляє, що від 23 червня 2015 р. консульські установи країн Шенгенської угоди в Україні запроваджують Візову інформаційну систему (VIS), що є черговим етапом всесвітнього процесу запровадження цієї системи.

Починаючи від 23 червня 2015 р., головна зміна для мешканців України, які бажатимуть отримати Шенгенську візу (C), полягатиме в тому, що всі заявники повинні будуть з'явитися особисто в консульську установу або ж у відповідний Пункт прийому візових анкет із метою надання своїх біометричних даних (відбитків пальців та цифрової фотографії).

У зв'язку із необхідністю пристосування роботи установ до нових вимог польські консульські установи в Україні працюватимуть наступним чином:

– до 19 червня 2015 р. включно прийом візових анкет у консульствах та Пунктах прийому візових анкет відбуватиметься відповідно до попереднього чинних правил;

– 22 червня 2015 р. прийом візових анкет із метою отримання Шенгенської візи (C) у кон-

сульствах та Пунктах прийому візових анкет не буде здійснюватися;

– 22 червня 2015 р. прийом візових анкет із метою отримання Національної візи (D) проводитиметься виключно в Пунктах прийому візових анкет;

– від 23 червня 2015 р. прийом візових анкет із метою отримання Шенгенської візи (C) буде здійснюватися виключно зі збором біометричних даних (відбитків пальців та цифрової фотографії).

Прийом візових анкет із метою отримання Національної візи (D) буде здійснюватися відповідно до попереднього чинних правил – без зняття відбитків пальців.

luck.msz.gov.pl

Doświadczenia samorządowe

Przedstawiciele władz oraz działacze społeczni w Łucku poznawali doświadczenia polskich samorządów lokalnych.

9 czerwca w Centrum Świadczenia Usług Administracyjnych odbyło się seminarium na temat «Atrybuty dobrego samorządu terytorialnego na bazie 25 – lat doświadczeń w Polsce».

Mieszkańców Wołynia interesuje doświadczenie zachodniego sąsiada, ponieważ w ciągu 25 lat Polakom udało się przeprowadzić reformy, wstąpić do NATO i UE. Według wicemarszałka województwa lubelskiego Krzysztofa Grabczuka, jakieś 20 lat temu, nie wszyscy w Polsce spodziewali się pomyślnego wdrożenia reform: «Oczywiście popełnialiśmy błędy. Ale widzimy, gdzie jesteśmy teraz, a gdzie byliśmy wcześniej».

Podczas seminarium omawiano także kwestię reform, jakich potrzebuje Ukraina. Zastępca mera miasta Łuck Taras Jakowlew m. in. zaznaczył, że w Łucku są problemy z dotrzymaniem przepisów przez osoby handlujące na ulicy Zamkowej, parkujące samochody oraz nielegalnym budownictwem.

Ekspert Wołyńskiego Regionalnego Oddziału Asocjacji Miast Ukrainy Walety Malinowski uważa, że proces decentralizacji ma na celu poprawę

systemu. Obecnie komisja konstytucyjna opracowuje zmiany, które pozwolą na założenie modelu podobnego do europejskiego. «Na Wołyniu samorządy lokalne są w wielkich miastach – w Łucku, Kowlu, Nowowółńsku, Włodzimierzu Wołyńskim. One dysponują samodzielnym budżetem, wykonawczym komitetem itd. Najwięcej problemów jest na wsi. Wszystkie rady wiejskie otrzymują dotacje. Wsie po prostu umierają».

Przedstawiciele polskiej delegacji zaprezentowali miasto Świdnik. Pod koniec spotkania mer Nowowółńska Wiktor Sapożnikow oraz zastępca burmistrza Świdnika Tomasz Szydło podpisali umowę o współpracy.

Seminarium zostało zorganizowane przez Wołyński Regionalny Oddział Asocjacji Miast Ukrainy wspólnie z Fundacją Europejska Akademia Samorządowa w Mełgwi, Europejską Akademią Rozwoju Nauki i Biznesu przy wsparciu Konsulatu Generalnego RP w Łucku, Urzędem Miasta Świdnik i Łucką Radą Miejską

Maja GOŁUB

Досвід місцевого самоврядування

Представники влади та громадські діячі в Луцьку дізнавалися про успішний досвід місцевого самоврядування в Польщі.

9 червня в Центрі надання адміністративних послуг відбувся семінар на тему «Засади успіху місцевого самоврядування з врахуванням 25-річного досвіду Республіки Польща».

Волинян особливо цікавить досвід країни-сусіда, адже за 25 років полякам вдалося здійснити справжній економічний прорив, вступити до НАТО та ЄС. За словами заступника маршалка Люблінського воєводства Кшиштофа Грабчука, ще 20 років тому не всі в Польщі сподівалися, що вдасться провести великі реформи. «Звичайно, робили помилки. Але ми бачимо, де були, а де перебуваємо зараз», – зазначив він.

Також на заході обговорювали реформи, яких потребує Україна. Наприклад, заступник Луцького міського голови Тарас Яковлев зауважив, що в місті Луцьку є проблеми зі стихійною торгівлею на вулиці Замковій, неправильним паркуванням і незаконним будівництвом.

Експерт Волинського регіонального відділення Асоціації міст України Валентин Малиновський вважає, що реформа децентралізації має змінити систему на краще. Зараз конституційна комісія працює над тим, щоб змінити мо-

дель до подібної у Європі. «На Волині місцеве самоврядування є в містах обласного значення – це Луцьк, Ковель, Нововолинськ, Володимир-Волинський. Вони мають самостійний бюджет, виконавчий комітет та ін. Найбільше проблем – у селах. Всі сільські ради дотаційні. Деякі навіть не мають грошей на зарплату для своїх працівників. Села просто «вимирають», – розповів він.

Представники польської делегації презентували місто Свіднік. Наприкінці заходу мер міста Нововолинськ Віктор Сapoжніков та заступник міського голови Свідніка Томаш Шидло підписали угоду про співпрацю.

Семінар організували представники Волинського регіонального відділення Асоціації міст України у співпраці з фундацією «Європейська академія місцевого самоврядування» в місті Мелгев, «Європейською академією розвитку науки і бізнесу» за підтримки Генерального консульства РП у Луцьку, Міської ради міста Свіднік та Луцької міської ради.

Мая ГОЛУБ

Дziennikarze zorganizowali aukcję

W Łucku w przededniu Dnia Dziennikarza pracownicy lokalnych mediów zorganizowali aukcję charytatywną. Sprzedawano na niej zrobione ręcznie biżuterię, obrazy, kartki, słodycze, zabawki.

Aukcja zaczęła się 4 czerwca w Pałacu Kultury Łucka. Zebrane środki pójdą na potrzeby dziennikarzy, którzy obecnie są w strefie ATO. Współorganizator akcji dziennikarz Myrosław Wataszczuk poinformował, że udało się zebrać 7 tys. 805 hrywien.

Organizator aukcji Bogdana Stelmach powiedziała, że sprzedano dużo rzeczy. Razem z kolegami się zastanowią nad tym, co jest

najbardziej niezbędne dla przebywających w ATO. Aukcja będzie miała swój dalszy ciąg na Facebooku. Myrosław Wataszczuk dodał: «Kupimy to, co jest potrzebne: dalmierze optyczne, lornety, mundury, nałokietniki, rękawiczki wojskowe. To będzie zależało od potrzeb każdej osoby».

Maja GOŁUB

Журналісти організували аукціон

У Луцьку напередодні професійного свята журналісти організували благодійний аукціон, на якому продавали прикраси, картини, святкові листівки, солодоці та іграшки, зроблені власноруч.

Аукціон стартував 4 червня в Палаці культури міста Луцька. Зібрані кошти витратять на потреби колег-журналістів, які перебувають у зоні АТО. Співорганізатор акції журналіст Мирослав Ваташук повідомив, що на аукціоні зібрали 7 тис. 805 грн.

Організатор аукціону Богдана Стельмах розповіла, що продали дуже багато речей. Пізніше з журналістами разом подумують, що

найбільш необхідно тим, хто служить в АТО, а аукціон продовжать у соціальній мережі Facebook. «Купимо те, що потрібно: далекоміри до оптики, біноклі, форму, наколінники, тактичні рукавиці. Залежно від того, де конкретно перебуває журналіст і чим він забезпечений», – додав Мирослав Ваташук.

Мая ГОЛУБ

Наша броня różaniec i modlitwa

Наша зброя – розарій і молитва

З okazji 25. rocznicy święceń kapłańskich biskupa Witalija Skomarowskiego, ordynariusza diecezji łuckiej Kościoła Rzymskokatolickiego na Ukrainie, 27–30 maja w Łucku z wizytą przebywał biskup Stanisław Szrokoradiuk, ordynariusz diecezji charkowsko-zaporoskiej. Redakcja «Monitora Wołyńskiego» skorzystała z tej okazji, aby porozmawiać z biskupem.

Із нагоди 25-річчя пресвітерських свячень владики Віталія Скомаровського, єпископа Луцької дієцезії римо-католицької церкви в Україні, 27–30 травня в Луцьку з гостинним візитом перебував владику Станіслав Ширококорadiuk, ординарій Харківсько-Запорізької дієцезії. Редакція «Волинського монітора» скористалася цією нагодою, щоб порозмовляти з єпископом.

Walenty Wakoluk: Dziękujemy Księdzu Biskupowi za działalność, za to, że Ksiądz Biskup znowu nas odwiedził. W lipcu 2012 r. Wasza Eksceleńcja został mianowany administratorem apostolskim diecezji łuckiej. Ksiądz Biskup pełnił również funkcję przewodniczącego Rady ds. Opieki Duszpasterskiej przy Ministerstwie Obrony Ukrainy. W kwietniu 2014 r. Waszej Eksceleńcji przydzielono diecezję na terenach przyfrontowych Ukrainy. Jest to dla Księdza Biskupa misja czy wyzwanie?

Stanisław Szrokoradiuk: Wie Pan, nigdy nie wolno powiedzieć «Nie» wtedy, kiedy coś się dzieje. Na przykład, kiedy po raz pierwszy zwrócono się do mnie w imieniu Papieża i powiedziano, że Papież prosi, żebym poszedł do Łucka, i że sytuacja tam nie jest prosta, bez namysłu powiedziałem «Tak», chociaż nie czułem wielkiej radości. Kiedyś, na początku swego kapłaństwa, jeździłem do Łucka i Równego. Znałem te tereny jako niełatwe. Ale najważniejsi byli ludzie. Więc poszedłem do nich. Następnie, po dwóch latach znowu zwrócono się do mnie w imieniu Papieża. Mówią, że sytuacja jest jeszcze gorsza, należy pójść na Wschód i objąć bardzo dużą i trudną diecezję, na terenie której do tego wszystkiego, trwają działania wojenne. Mieli nadzieję, że nie odmówię. Jak mógłbym odmówić Papieżowi? Nie świadczy to o żadnym bohaterstwie, jestem tylko posłuszny Kościołowi. A to, jak dalej potrwa nasza posługa, zależy od nas i Bożego błogosławieństwa, o które prosimy. I ja bardzo dziękuję, że za mnie tu się też modła. Potrzebna jest wzajemna modlitwa. Dzięki niej da się uzyskać Boże błogosławieństwo.

W. W.: Gdzie się kończy osoba duchowna, a zaczyna się człowiek, obywatel?

S. Sz.: Pełnię posługę jako osoba duchowna, jako ten, kto głosi prawdę. Każde moje kazanie musi wypływać z moich przeżyć wewnętrznych. Prawda powinna być nie tylko w Kościele. Ona powinna być w społeczeństwie, wszędzie, gdzie obcujemy z ludźmi. Chciałbym też widzieć tę prawdę w szkołach i w przedszkolach. Uważam, że tu nie ma jakiegoś podziału, po prostu służę swojemu narodowi. Oczywiście, nie wolno mówić o jakichś partiach czy siłach politycznych. Jednak mogę opowiadać o tym, co się dzieje i jak należy bronić ludzi. Ludzie powinni znać prawdę. Prawda drogo kosztuje. To za prawdę Jan Chrzciciel został ścięty. Proszę mi powiedzieć, czy on postąpił jako osoba duchowna, czy jako człowiek?

W. W.: Uważam, że postąpił zgodnie ze swoim sumieniem.

S. Sz.: O to chodzi! On postąpił prawidłowo. Można by było postawić pytanie, czy miał on prawo wtrącać się w życie osobiste króla? A jednak on otwarcie powiedział to, co musiał powiedzieć. I poniósł śmierć. To samo uczynił święty Stanisław, mój patron niebieski z Krakowa. Też zginął za prawdę. Dzisiaj żyjemy w takich czasach, że i dziennikarze, za ukazywanie prawdy płacą życiem. To dlaczego osoba duchowna ma stwarzać sobie jakiś azyl, który by go chronił? Ja też, jako człowiek boję się tego, aby czasem nie zacząć się chronić w takiej skorupie.

W. W.: Pamiętam prorocze słowa Księdza Biskupa na Majdanie o Ukrainie, w szczególności o tym, że jeśli się nie połączymy,

zaczyna nas dzielić. Skąd Ksiądz Biskup o tym wiedział?

S. Sz.: Wydaje mi się, że o tym wiedzieli wszyscy. Nie powiedziałem nic nowego. Po prostu wypowiedziałem to, o czym wszyscy myśleli. Obserwując rządzących, da się przewidzieć ich dalsze kroki. To jest tak, jak w maratonie. Błędy Janukowycza powtarza Putin, dlatego czeka go to samo. On ściga naród ukraiński, podobnie jak faraon ścigał naród żydowski, więc czeka go to samo morze, może tylko nie Czerwone, a Czarne. Spodobał mi się ostatni występ prezydenta Ukrainy. Powiedział, że Putin nie potrzebuje Krymu, przecież on i tak ma bardzo duże tereny. On potrzebuje Ukrainy słabej, rozbitej Ukrainy, przebywającej w niewoli rosyjskiej.

W. W.: Na początku konfrontacji na Wschodzie prawie wszystkie wyznania, w tym też rzymskokatolickie, mówiły o tych wydarzeniach jako o bratobójczym konflikcie. A po Wielkim Poście retoryka nagle się odmieniła – w końcu nasz Kościół uznał to za wojnę. Jest w tym, w pewnym stopniu, zasługa Waszej Eksceleńcji. Czy trudno było to zmienić i dlaczego Ksiądz Biskup to uczynił?

S. Sz.: Trudno powiedzieć dlaczego. Ciągłe walcze. Nawet teraz, gdy jeżdżę za granicę, zaznaczam, że na Ukrainie nie ma wojny domowej, Ukraina przeżywa otwartą agresję. Musimy również powiedzieć prawdę: połowa konferencji biskupów to są osoby, które urodziły się nie na Ukrainie, natomiast druga połowa to są Ukraińcy. Ukraińcy mają prawo do tego, aby powiedzieć, jak jest naprawdę, «cudzoziemcy» myślą nieco dyplomatycznie, w sposób przyjęty na Zachodzie. Na to, co mówiłem na Majdanie, wysłuchałem dużo uwag również na naszej małej konferencji. Jednak miałem bardzo prostą odpowiedź – tutaj dorastałem, tutaj mieszkam, wiem, co mówię.

W. W.: Czy «cudzoziemcy» się zmieniają? Czy obecna Ukraina zmienia ludzi?

S. Sz.: Tak, ludzie zmieniają się. Oni są obywatelami Ukrainy, większość z nich mówi po ukraińsku. Życie zmusza ich do zmiany. Nasi ludzie bardzo dobrze uczą nas i pracować, i modlić się, i cierpieć. Zwykli ludzie uczą duchowieństwo. I jeśli osoba duchowna przypatruje się swoim ludziom, słucha, to może wiele od nich się nauczyć. Ja osobiście uczę się od zwykłych ludzi mądrości. Niejednokrotnie widziałem, jak cierpią, jak z pokorą znoszą wszystkie trudności. A my, jako duchowieństwo, jesteśmy powołani do tego, aby to rozumieć. Tego nam obecnie brakuje, należy do tego się przyznać.

W. W.: Ksiądz Biskup wydał modlitewnik dla uczestników ATO, dla żołnierzy na wojnie. Czy Wasza Eksceleńcja uważa, że taka książka jest potrzebna ludziom?

S. Sz.: Tak, gdy oni jadą na ATO, odprowadzam ich, daję błogosławieństwo i wszystkim rozdaję różańce, które oni bardzo szanują i o które proszą. Obiecuję, że zawsze będziemy za nich się modlić, i nie tylko my, lecz też ci, którzy już się stali ofiarami tej wojny. Charków jest miastem specyficznym. Kiedy głosiłem tam pierwsze kazania, powiedziano mi: «Uważaj. Tutaj nie można mówić tak, jak na Ukrainie Zachodniej». Ale jestem na Ukrainie, Zachodniej czy Środkowej, jednak na Ukrainie. Dlatego podejmuję kwestie ukraińskie i mówię na

Valentin Vakoлюk: Дякуємо Вам за Вашу діяльність, за те, що Ви знову до нас приїхали. У липні 2012 р. Вас призначили Апостольським адміністратором Луцької дієцезії. Ви також були Головою Ради у справах душпастирської опіки при Міністерстві оборони України. У квітні 2014 р. очолили дієцезію в прифронтових теренах України. Це для Вас місія чи випробування?

Станіслав Ширококорadiuk: Знаєте, ніколи не можна казати «Ні» тоді, коли щось діється. Наприклад, коли першого разу до мене звернулися від імені Папи, сказали, що Папа просить піти в Луцьк і що ситуація там неординарна, я, не задумуючись, сказав «Так», хоча не було великої радості. Колиш прийжджав до Луцька й Рівного, починаючи як священник. Знав, що ці терени не такі прості. Але тут є люди. І я пішов до людей. І потім через два роки знову звертаються до мене від імені Папи, кажуть, що ситуація ще гірша, треба йти на Схід і зайнятися величезною та дуже важкою дієцезією, де, до того ж, почалися воєнні дії. Вони надіються, що я не відмовлю. Як можна відмовити Папі? Я не проявив ніякого героїства, я просто послухав Церкви. А вже те, як далі виходить служити, залежить від нас та від Божого благословення, про яке ми просимо. І я дуже дякую, що за мене тут також моляться. Потрібна взаємна молитва. Тоді можна отримати Боже благословення.

В. В.: Де закінчується духівник і де починається людина, громадянин? Можливо, у Вас був якийсь вибір?

С. Ш.: Я служу як духівник, як той, хто проповідує правду. Будь-яка моя проповідь мусить виходити з особистих переживань. Правда повинна бути не тільки в Церкві. Вона має бути в суспільстві, скрізь, де ми спілкуємося з людьми. І я хотів би бачити цю правду й у школі, й у дитячих садочках. Я вважаю, що тут немає якоїсь лінії, я просто служу своєму народові. Звичайно, я не можу говорити про якісь партії чи політичні сили. Але можу розповідати про те, що діється і як потрібно захищати людей. Люди повинні знати правду. Часом вона дорого коштує. Йоану Хрестителю коштувало голови те, що він сказав правду. Скажіть, будь ласка, він вчинив як духівник чи як політик?

В. В.: Я думаю, що він вчинив згідно зі своєю совістю.

С. Ш.: Ось! Він вчинив дуже правильно. Можна було б запитати, чи це його справа – втручатися в особисте життя царя? А він сказав відверто те, що повинен був сказати. І це коштувало йому голови. Те саме вчинив Святий Станіслав, мій небесний покровитель у Кракові. Йому це теж дуже дорого коштувало. Ми сьогодні живемо в такі часи, коли багато журналістів заплатили за правду життям. То чому духівник повинен створювати комфортну духовну оболонку, яка б його захищала? Я якраз боюся, щоб часом не почати захищати себе такою оболонкою.

В. В.: Я пам'ятаю Ваші пророчі слова на Майдані про Україну, зокрема про те, що, якщо ми не об'єднаємося, нас будуть ділити. Звідки Ви це знали?

С. Ш.: Мені здається, це всі знали. Я нічого

нового не сказав. Я просто озвучив те, що всі думали. Спостерігаючи за владцями, можна прогнозувати їхні подальші кроки. Це так, як із фараоном. Помилки Януковича повторює Путін, і його те саме чекає. Він гониться за українським народом, як фараон за єврейським, і те саме море його чекає, може, не Червоне, а Чорне. Мені сподобався нещодавній виступ Президента України. Він сказав, що Путіну не потрібний Крим, адже він має досить велику територію. Йому потрібна слабка, розбита, поневолена в російському рабстві Україна.

В. В.: На початку протистояння на Сході більшість конфесій, зокрема римо-католицька, говорили про ці події як про братовбивчий конфлікт. А після Великокого посту різко змінилася риторика – нарешті наша Церква визнала це війною. Це в якійсь мірі Ваша заслуга. Чи тяжко це було змінити, і чому Ви так чинили?

С. Ш.: Важко сказати чому. Я борюся постійно. Навіть тепер, коли їджу за кордон, я наголошую, що в Україні немає громадянської війни, Україна переживає відкриту агресію. Мусимо також сказати правду: конференція єпископів складається наполовину з осіб, які не народжені в Україні, та наполовину з українців. Українці мають право сказати так, як воно є, «іноземці» думають трошки дипломатично, так, як це прийнято на Заході. Про те, що говорив на Майдані, я також вислуховував багато зауважень і на нашій малій конференції. Але у мене відповідь була дуже проста – я тут виріс, я тут живу, я знаю, що говорити.

В. В.: «Іноземці» змінюються? Україна здатна змінювати людей?

С. Ш.: Так, змінюються. Вони є громадянами України, більшість із них володіє українською мовою. Життя змушує їх мінятися. Наші люди дуже гарно вчать нас і працювати, й молитися, і терпіти. Так, прості люди вчать духовенство. І якщо духовник придивляється до своїх людей, прислухається, то може багато навчитися від них. Я особисто вчуся від простих людей життєвої мудрості. Я не один раз бачив, як вони страждають, як терпеливо зносять свої труднощі. А ми як духовники покликані розуміти все. Цього не вистачає в нас зараз, і це потрібно визнати.

В. В.: Ви видали молитовник для учасників АТО, для бійців війни. Скажіть, це Ви також піддалися в потребі людей?

С. Ш.: Так, коли вони їдуть на АТО, я провіджаю їх, даю благословення і всім роздаю розарій, який, до речі, дуже шанують і дуже просять. Я обіцяю їм, що ми завжди будемо за них молитися, і не тільки ми, а й ті, що вже стали жертвами цієї війни. Харків – місто специфічне. Коли я там виголошував свої перші проповіді, мені сказали: «Обережно. Тут не можна говорити так, як на Західній Україні». Але я в Україні, Західній чи Центральній, але ж в Україні. І тому я говорю про українські проблеми й на українські теми. Мені вдалося зробити так, що я поєднав «проросійських» й проукраїнських» в одне. Я розпочав проводити в кожну суботу вечірнє богослужіння за тих, котрі загинули. І це нас об'єднало. Кожної суботи о 18.30 – служба в костелі. Мені

українські теми. Удало się mi uczynić tak, że połączyłem «prorosyjskich i proukraińskich» w jedno. Zaczęłem w każdą sobotę odprawiać nabożeństwo wieczorowe za tych, którzy zginęli. I to nas połączyło. Każdej soboty o 18.30 – msza w kościele. Kiedyś mi powiedziano: «Dlaczego przyniosłeś flagę ukraińską do świątyni? Tutaj ona od razu zostanie wyniesiona. Oskarżają o nacjonalizm». Teraz w świątyni spokojnie stoi flaga ukraińska, na niej jest czarna wstążka, modlimy się za tych wszystkich, którzy zginęli. Nabożeństwo w kościele prowadzimy w języku ukraińskim, częściowo też w języku rosyjskim. I słyszę od ludzi, że nawet nie podejrzewali, że modlitwy tak pięknie brzmią w języku ukraińskim. Przyszedł lokalni mieszkańcy i przesiedleńcy, którym też zginęli krewni, może też po drugiej stronie barykady. Jednak to, że modlimy się za zmarłych – łączy nas. I im gorliwiej będziemy to robić, tym szybciej oni z zaświatów wyblagają dla nas pokój, o który prosimy Boga. Każdej niedzieli przed nabożeństwem wspominam tych, którzy ucierpieli. Nie zapominamy również o tych, którzy dziś modlą się w okopach o to, żebyśmy tutaj mieli możliwość modlić się. I to daje swoje. Wydrukowałem «Malutki katechizm». To, co powinien znać każdy chrześcijanin». Tam są rzeczy najprostsze – modlitwy, przykazania Boże. Rozdajemy je bezpłatnie. Zostały wydane w języku ukraińskim i rosyjskim nakładem 15 tys., ale rozeszły się błyskawicznie. Teraz znowu zamówiliśmy je w drukarni, ale już 25 tys.

W. W.: Czy wojna łączy ludzi?
S. Sz.: Tutaj wojna rzeczywiście łączy ludzi. Modlę się o tych chłopców każdego dnia. I oni za to dziękują. Często dzwonią z frontu i wysyłają sms-y. Jeden z naszych seminarzystów podjął pracę w szpitalu wojskowym w miejscowości Szczastia. Pomagaliśmy im, bo tam nic nie było. On mi stale wysyłał sms-y z listą potrzebnych rzeczy, lekarstw itp. Zawsze jesteśmy wśród wolontariuszy i tego nie reklamujemy. Wiem nawet, ilu ludzi ginie każdego dnia. W sobotę informuję, ile osób zginęło w ciągu tygodnia, ile zmarło w szpitalu, w Charkowie, Dniepropietrowsku. Te siedem obwodów są najtrudniejszymi obwodami. W Charkowie, obok katedry, szybko zbudowaliśmy z kontenerów schronisko dla uciekinierów. Zostało ono zaplanowane i opracowane w Austrii według mojego projektu. Tam umieściliśmy punkty rozdzielania pomocy humanitarnej, stołówkę na sto osób. Codziennie na obiad przychodzi tam około 80-120 osób. Jest punkt rozdawania ubrań, artykułów spożywczych, jest też własna przychodnia. Otwieramy jeszcze drugą część, dla dzieci, ponieważ jest dużo rodzin wielodzietnych. Inny przykład. Gdy budowaliśmy te schroniska, znalazł się człowiek, który dowoził i montował wagoniki. Odpowiednio opłacałem jego pracę. Po kilku dniach pracy zobaczył, jak ci biedni ludzie przychodzą na obiad. Później powiedział: «Zobaczyłem, jaką dobrą sprawę czynicie. A ja na was zarabiam. We wszystkie pozostałe dni będę pracował bezpłatnie, też chcę złożyć ofiarę». Skończyliśmy pracę i poprosiłem go: «Andrzeju, przyjdź na poświęcenie». Przyszedł z synem, którego zaprowadził najpierw do świątyni i mówi: «Synku, zobacz, jak wygląda Kościół Chrystusowy».

Lepszej nagrody być nie może.
W. W.: Czy ludzie nie odbierają takiej działalności Księdza Biskupa, jako narzucanie katolicyzmu i polskości?

S. Sz.: Grupy 30 dzieci wysyłamy do naszych ośrodków wypoczynkowych. Organizujemy wyjazd jeszcze dla 90 dzieci w Karpaty. Wtedy padały pytania, czy nikt nie będzie nawracać dzieci na katolicyzm. Odpowiadam, że nie prowadzimy ateistycznych obozów pionierskich, nasz program jest minimalnie religijny, chrześcijański. Jednak nikt do niczego nikogo nie zmusza. Zapewniamy wyżywienie, odpoczynek, kursy, również dyskoteki, ale jeszcze dajemy Boga – «Ojciec nasz» będą odmawiać wszyscy. To nikomu nie zaszkodzi. Jesteśmy misją religijną, jest regulamin, jest też msza święta. Ale nikt nikogo nie zmusza. Dzieci chodzą, z dziećmi nigdy nie ma problemów, są problemy z wychowawcami. Przyszedł pewien leninowiec: «Nie puszczę dzieci». Jakie masz prawo nie puszczać, jeśli dzieci same chcą? Są problemy z tymi, u kogo w sercu Lenin zawsze jest żywy, a z dziećmi problemów nie ma.

W. W.: Czy Ksiądz Biskup może określić, ile procent ludzi w przyfrontowych regionach chce Ukrainy, ile ufa nam, wierzy w naszą państwowość, integralność kraju?

S. Sz.: Uważam, że nie mniej niż 60 % jest jednak po stronie Ukrainy. Jest pewien procent ludzi wątpiących. Oni nie są po stronie Rosji, oni boją się. W samym Charkowie mieszka bardzo dużo Rosjan. Wielu z nich poszło walczyć przeciw agresji Rosji do ATO. Ta wojna wszystkim

nam dała do myślenia. Byłem zaskoczony tym, co powiedziała mi jedna przesiedlona: «Dostaliśmy za swoje, zasłużyliśmy. Czy to nie my staliśmy za pieniądze i krzyczeliśmy «Putin, przyjdź»? Chodziliśmy masowo, bo nam za to pieniądze płacili. I doczekaliśmy się». Gdy ludzie uświadamiają sobie swoje błędy, to już jest nadzieja.

W. W.: Czy duchowny ma prawo brać do rąk broń w okresie wojny?

S. Sz.: Nie. Osoba duchowna ma prawo umrzeć razem z tymi ludźmi, którym służy. To jest jej prawo. Wysyłam na wojnę kapłanów, błogosławie, ale mówię: «Nie masz prawa brać do ręki broni. Naszą bronią jest różaniec i modlitwa. Nikogo nie uratujesz, jeśli do kogoś strzelisz. Nasza broń jest duchowa. Ale masz prawo umrzeć razem z nimi». Powinniśmy być na to przygotowani.

W. W.: Czy w obliczu realnego zagrożenia życia ważne jest, jakiego wyznania są ludzie?

S. Sz.: Żołnierzy, którzy przed walką przyszli na modlitwę, nie pytają, kto do jakiego wyznania należy. Na Majdanie, gdy rozstrzelano ludzi w Czarny Czwartek, podchodzili do mnie kapłani: «Eksceleńco, proszę o błogosławieństwo...» Nie wiedziałem, jakiego wyznania są ci kapłani, czy grekokatolickiego, czy moskiewskiego, czy kijowskiego patriarchatu. Oni przybiegali do mnie, ręce we krwi, prosili o błogosławieństwo, wynosili zastrzelonych, zamykali tym chłopcom oczy.

Mimo wszystko, myślę, że te wydarzenia uczyniły nas mocniejszymi. Opowiem o takim przypadku. Chłopiec przed odejściem na wojnę przychodzi i mówi: «Jestem nieochrzczony. Proszę o chrzest». Jest z nim jego rodzina, mama. Zaczęliśmy, daliśmy mu różaniec, a on nic nie wie, nie umie. Zorganizowaliśmy dla niego przyspieszony kurs, żeby świadomie człowieka ochrzcić. Pytam jego matki: «Dlaczego Pani nie ochrzciła syna?» «Sama też jestem nieochrzczona. Wszyscy jesteśmy nieochrzczeni. To niech Ksiądz Biskup ochrzci nas wszystkich razem» – mówi. Odpowiadam: «Nie. Was to już nie. On idzie na wojnę, dlatego robimy to szybko. A wy macie czas do namysłu. Może macie korzenie prawosławne, zechciecie ochrzcić się w cerkwi prawosławnej». A ona na to: «Jak to? Ksiądz Biskup nas obraża. Cerkiew Moskiewska nie jest wierna. Widzę, czym się zajmują».

Na Ukrainie Wschodniej otwarcie modlili się za Putina, a nie za Ukrainę. Ten ochrzczony chłopak odsłużył, przetrwał Iłowajsk, wrócił bez żadnych obrażeń i przyszedł podziękować.

W. W.: Co może Ksiądz Biskup powiedzieć o tych ludziach, którzy zarabiają na ATO?

S. Sz.: Żał mi tych ludzi, którzy na krwi i czyimś nieszczęściu zarabiają pieniądze. Jeszcze ich dzieci i wnuki będą pokutować z powodu winy bezgłowych rodziców. Oni tego nie rozumieją. Ludzie handlują obecnie wszystkim, w tym też Ojczyzną. Teraz korupcja przeszła do wojska. Wie Pan, Judasz dostał pieniądze, ale z nich nie skorzystał. I to samo czeka tych wszystkich, którzy zarabiają pieniądze w ten sposób.

W. W.: Wracając do ważnego tematu, czy rzeczywiście nieszczęście nas łączy, jak Ksiądz Biskup uważa, czy mamy szansę na pojednanie Kościołów w prawosławnej Ukrainie?

S. Sz.: Na razie nie mamy. Muszę otwarcie o tym powiedzieć. Dlaczego? Bo one jeszcze nie dojrzały. Ten poziom prawosławia, który dziś mamy, to, można powiedzieć, ochrzczeni ateści. Do jedności należy dojrzeć. I nawet wojna nie pomoże. Póki trwa wojna, będziemy się łączyć, ale jak tylko nastąpi pokój, oni dalej będą szarpać się za brody.

W. W.: Jest to problem wiernych czy pasterzy?

S. Sz.: Jest to problem Cerkwi, dlatego że Cerkiew to daleko weszła do polityki. Cerkwi dobrze było w Związku Radzieckim. Wtedy połowa kapłanów miała bilety partyjne, większość biskupów była funkcjonariuszami KGB, oni tak mocno w to weszli, że dzisiaj ich wyleczyć się nie da. Trzeba jeszcze parę pokoleń, żeby z tego wyrosli. Wtedy może nastąpić jakieś pojednanie.

W. W.: Jak naprawić Ukrainę?

S. Sz.: Zapraszam do wspólnej modlitwy. Weźmy do rąk różaniec. W maju dużo modliliśmy się do Matki Bożej. Uważam, że poprzez orędownictwo Marii można wyleczyć Ukrainę. Nasze modlitwy są połączone z Przenajświętszą Marią Panną. Ona zawsze była obrończynią Ukrainy. Zawsze osiągaliliśmy sukces wtedy, gdy ludzie do Niej się zwracali. I te fatimskie proroctwa o nawróceniu dotyczą również nas. Myślę, że to nas uzdrowi. Już długo się leczylimy, a teraz wracamy do zdrowia.

Rozmawiał Walenty WAKOLUK

koлись kazali: «Навіщо ти заніс український прапор у храм? Тут його зразу винесуть. Скажуть – націоналізм». Зараз у храмі спокійно стоїть український прапор, на ньому чорна стрічка, й ми молимося за всіх, хто загинув. Богослужіння в костелі проводимо українською мовою, частину – також російською. І я почув від людей, що вони навіть не думали, що молитви так гарно звучать українською мовою. Приходять місцеві та переселенці, у котрих теж загинули рідні, може, з іншої сторони барикади. Але те, що ми молимося за померлих, нас об'єднує. І чим більше ми будемо це робити, тим швидше вони з того світу випrosять нам той мир, за який ми теж молимося. Кожної неділі перед богослужінням я завжди говорю про тих, хто постраждав. Не забуваємо також і тих, які сьогодні моляться в окопах, про те, щоб ми тут маємо можливість молитися. І це дає своє. Я надрукував «Малий катехизм». Те, що повинен знати кожний християнин. У ньому є найелементарніше – молитви, Божі заповіді. Ми роздаємо його безкоштовно. Він вийшов українською та російською мовами накладом 15 тис., але моментально розійшовся. Зараз ми знову замовили його в друкарні, але вже 25 тис.

В. В.: Війна об'єднує людей?

С. Ш.: Тут насправду війна єднає людей. Я молюся за цих хлопців кожен день. І вони дякують за це. До мене часто телефонують із фронту, присилають смс. Один із наших семінаристів пішов працювати в госпіталь у Щасті. Ми допомагали, бо там нічого не було. Він мені постійно пише смс зі списком, що потрібно, які ліки й т. д. Ми завжди серед волонтерів і не робимо з цього реклами. Я навіть знаю, скільки кожного дня гине людей. У суботу інформую, скільки за тиждень загинуло людей, скільки померло в госпіталі, у Харкові, у Дніпропетровську. Всі ці сім областей – це найважчі області. Біля кафедрального костелу в Харкові ми дуже швидко збудували з контейнерів соціальний центр для біженців, запланований і за моїм проектом розроблений в Австрії. Там зробили пункти роздачі гуманітарної допомоги, ідальню на 100 чоловік. Кожен день тільки 80-120 чоловік приходять туди обідати. Є пункт розподілу для одягу, пункт для розподілу продовольчих пакетів, є свій медпункт. Відкриваємо ще одну частину, другу, для дітей, адже є багато багатодітних сімей.

Інший приклад. Коли ми будували ці центри, був чоловік, який возив, монтував ті вагончики. Я відповідно платив за його роботу. Він кілька днів попрацював і побачив, як ці бідні люди приходять на обід. І потім каже: «Я подивився, яку ви блага справу робите. А я на вас гроші заробляю. Я дні, що залишилися, буду працювати безкоштовно, також хочу пожертвувати». Ми закінчили, я робив посвячення, його просив: «Андрію, прийди на посвячення». Він прийшов із сином, завіз його спочатку в храм і каже: «Синоку, подивися, як виглядає Церква Христова».

Кращої нагороди не може й бути.

В. В.: Не докоряють, що Ви окатоличуєте чи ополячуєте людей?

С. Ш.: Групи з 30 дітей відправляємо в наші центри на відпочинок. Організовуємо виїзд ще для 90 дітей у Карпати. Отам виникали запитання, чи не будуть окатоличувати дітей. Я відповідав, що ми не проводимо атеїстичні піонерські табори, що наша програма мінімально релігійна, християнська. Але ніхто нікого не змушує. Тому ми даємо їжу, відпочинок, курси, ті ж самі дискотеки, але ми ще даємо Бога – «Отче наш» будемо молитися всі. Воно нікому не зашкодить. Ми релігійна місія, є розклад, і є служба Божа. Але ніхто нікого не змушує. Діти ходять, із дітьми ніколи проблем немає, є проблеми з вихователями. Приходив такий лєнінець: «Не пушу дітей». Яке ти маєш право не пускати, якщо діти самі хочуть? Є проблеми з тими, у кого в серці Ленін завжди живий, а з дітьми проблем немає.

В. В.: Скажіть там, у тих прифронтових районах, скільки відсотків хочуть України, скільки вірять у нас, у нашу державність, цілісність країни?

С. Ш.: Думаю, що не менше 60 % все ж таки за Україну. Є певний відсоток людей, які сумніваються, вони не є за Росію, вони бояться, в них ще живе стереотип. У самому Харкові проживає досить багато росіян. Дуже великий відсоток цих росіян пішли воювати проти агресії Росії в АТО. Ця війна нас усіх змусила задуматися. Я був вражений, коли мені одна переселенка каже: «Ми заробили, ми заслужили. А ми хіба не стояли за гроші, не кричали «Путін, прийди»? Ми ходили масо-

во, бо нам за це гроші платили. І накричали». Коли люди усвідомлюють свої помилки, то вже є надія.

В. В.: Духівники мають право брати зброю до рук у період війни?

С. Ш.: Ні. Духівник має право вмирати разом із тими людьми, яким служить. Це його право. Я посилаю на війну священиків, благословляю, але кажу: «В руки зброю не маєш права брати. Наша зброя – розарій, молитва. Ти нікого не врятуєш, якщо в когось вистрелиш. Наша зброя духовна. Але ти маєш право помирати разом із ними». Ми повинні до цього бути готовими.

В. В.: Люди, які йдуть фактично на смерть, у той момент діляться на конфесії чи ні?

С. Ш.: Солдатів, котрі перед боєм приходять помолитися, не питають, хто з якої конфесії. Так, на Майдані, коли був розстріл у Чорний четвер, до мене священики підходили: «Владику, благословіть...» Я не знав, що це за священики, чи греко-католики, чи московського, чи київського патріархату. Вони прибігали до мене, руки в крові, просили благословення, виносили постріляних, закривали очі цим хлопцям.

Я думаю, що ця біда нас зробила сильнішими, що б ми не говорили. Розповім такий випадок. Хлопець, що іде на війну, приходять і каже: «Я нехрещений. Похрестіть мене». І продовжує його сім'я, мама. Ми розпочали, дали йому розарій, а він нічого не знає, не вміє. Провели йому пришвидшений курс, щоб свіdomo людину похрестити. Питаю у його матері: «Чому ж ви не похрестили сина?» «А я й сама нехрещена. Ми всі нехрещені. Ну похрестіть і нас усіх разом», – каже. Я відповідаю: «Ні. Вас уже ні. Він іде на війну, то ми це робимо швидко. А ви маєте час, подумайте. Може, у вас корені православні, захочете в православній церкві охреститися». А вона: «Що? Ви нас ображаєте. Московська церква невірна. Я бачу, що вони роблять».

На Східній Україні відкрито молилися за Путіна, а не за Україну. Цей хлопець, що охрестився, служив, Іловайськ пройшов, вернувся без єдиної подряпини й приходив дякувати.

В. В.: Що можна сказати про тих людей, які заробляють на АТО?

С. Ш.: Мені шкода цих людей, що на крові та чужому горі заробляють гроші. Скільки ще їхні діти, внуки будуть покутувати провини за таких безголових батьків. Вони цього не розуміють. Люди торгують сьогодні всім, зокрема й Батьківщиною. Зараз корупція перейшла до армії. Знаєте, Іуда отримав гроші, але він ними не скористався. І оце саме чекає всіх, хто заробляє такі гроші.

В. В.: Повертаючись до важливої теми, що дійсно нас біда єднає, як вважаєте, є шанс на об'єднання церков у православній Україні?

С. Ш.: Поки що немає. Я мушу відверто це сказати. Чому? Тому що вони ще не дозріли. Такий рівень православ'я, який маємо сьогодні, це, фактично можна сказати, охрещені атеїсти. Тому ще потрібно дозрівати до єдності. І навіть війна не допоможе. Поки війна йде, ми будемо об'єднуватися, як тільки стане мир, вони знову будуть за бороди тягати одне одного.

В. В.: Це проблема пастви чи пастирів?

С. Ш.: Це проблема Церкви, тому що Церква забагато зайшла в політику. Церкві було добре за Радянського Союзу. Тоді половина священиків була з партійними білетами, більшість єпископів були службовцями КДБ, вони так у це ввійшли, що сьогодні їх вилікувати не можна. Треба ще декілька поколінь, щоб вони виросли з цього. Тоді може бути якесь об'єднання.

В. В.: Як направити Україну?

С. Ш.: Давайте молитися разом. Візьмемо в руки розарій. Ми у травні багато молилися до Матері Божої. Я думаю, що через Марію є можливість вилікувати Україну. Наші молитви об'єднані з Пресвятою Богородицею. Вона завжди була оберегом України. Ми завжди мали успіхи тоді, коли люди зверталися до Неї. І ті Фатимські пророцтва про навернення теж стосуються нас. Я думаю, це нас вилікує. Ми вже багато вилікувалися та йдемо на поправку.

Розмовляв Валентин ВАКОЛЮК

Ocaleni od zapomnienia: Jan Palka

Повернуті із забуття: Ян Палька

Bohater następnego naszego szkicu w 1941 r. bez wszczęcia postępowania kryminalnego został skazany na osiem lat pozbawienia wolności w obozach pracy.

Героя наступного нашого нарису в 1941 р. без відкриття кримінального провадження засудили до восьми років позбавлення волі у виправно-трудових таборах.

Jan Palka urodził się w 1899 r. we wsi Strzemieszycze powiat będziński (w materiałach sprawy nie uściślono, czy chodzi o Strzemieszycze Małe czy Strzemieszycze Wielkie) w rodzinie górnikarza Jana Palki (zmarł w 1919 r.) i gospodyni domu Marii Palki (zmarła w 1911 r.). Bracia Władysław (ur. w 1888 r.) i Bolesław (ur. w 1895 r.) pracowali na stacji kolejowej Strzemieszycze.

Żona Janina (ur. w 1902 r.) wraz z dziećmi Jerzym-Zbigniewem (ur. w 1925 r.) i Barbarą-Kazimierą (ur. w 1931 r.) mieszkała we wsi Strzemieszycze przy ul. Piaskowej 4.

Jan Palka ukończył sześć klas szkoły średniej. Od 1916 r. przebywał w PPS i pełnił obowiązki sekretarza komitetu gminnego tej partii. Również był członkiem Związku Strzeleckiego. Nieznana jest dokładna data, kiedy został zmobilizowany w szeregi Wojska Polskiego. Najwyraźniej, podobnie jak większość żołnierzy, trafił na front polsko-niemiecki w pierwszych dniach września 1939 r., a później został pojmany przez Armię Czerwoną.

Podobnie jak wielu innych żołnierzy, przebywając w punkcie rejestracji polskich jeńców wojskowych, Jan Palka ukrył, że jest oficerem Wojska Polskiego, wskazując, że od 1932 r. był kancelarzystą komisariatu straży granicznej w Tarnowskich Górach.

W grudniu 1939 r. u jednego z jeńców wojennych placówki obozowej «Goszcza» (obecnie miasto Goszcza w obwodzie rówieńskim), gdzie przebywał Jan Palka, znaleziono i odebrano naładowany belgijski browning. Ten incydent stał się powodem przeszukania wszystkich jeńców przez ochraniaarzy garnizonu goszczańskiego. W czasie przeszukiwania u Jana Palki znaleziono trzy zdjęcia: na jednym on w mundurze majora (tak uznali śledczy Oddziału Specjalnego Obozu nr 1 NKWD), na dwóch innych – nieznane osoby, z których jedna była w mundurze pułkownika, natomiast na drugim zdjęciu znajdował się oficer wojska francuskiego. W rzeczach Jana Palki znaleziono również 15 fotografii lotniczych nieznanej miejscowości oraz inne zdjęcia. W związku z tym, oddział NKWD 27 Korpusu Strzeleckiego w dniu 27 grudnia 1940 r. aresztował jeńca. W czasie dochodzenia śledczego Jan Palka przebywał w więzieniu nr 1 w Równem.

Podczas przeszukiwania u jeńca zabrano 1 167 złotych 84 groszy, jeden notes, 25 listów, 15 żyletek do brzytw, rzeźbioną drewnianą figurkę myśliwego z napisem «Pamiętka z niewoli».

Wśród oskarżeń wysuniętych przeciw Janowi Palce tradycyjnie dla spraw śledczych takiego gatunku, zarzucono mu propagandę przeciw władzom sowieckim. Na te oskarżenia więzień odpowiedział, że rzeczywiście mówił, że nie ufa władzom sowieckim, ponieważ te obiecały uwolnić polskich jeńców do 15 grudnia 1939 r., jednak po tej dacie oni wciąż przebywali za kolczastym drutem. Jeniec krytykował też rzeczy wyprodukowane przez sowiecki przemysł lekkiego ubrania, bieliznę, obuwie. Pełniąc obowiązki magazynowego, Jan Palka często słyszał skargi jeńców wojskowych na to, że wydane przez niego rzeczy już po 10-15 dniach rwały się i nie nadawały do noszenia. Na to on odpowiadał, że nic nie może na to poradzić, ponieważ sowieci nie potrafili wyprodukować rzeczy lepszej jakości.

Podobnie jak jego bracia w niewoli, Jan Palka winą za przegraną w wojnie o Polskę, obarczał przedstawicieli innych narodowości, mówiąc: «Polska przegrała tak szybko dlatego, że, po pierwsze Niemcy byli o wiele mocniejsi od Polaków, to drugie u nas, oprócz Polaków, byli też Białorusini, Ukraińcy i Żydzi, którzy nie chcieli walczyć». Nie zaprzeczał on też tego, że krytykował Żydów, którzy według niego «...w obozie zajęli wszystkie stanowiska kierownicze».

W czasie dochodzenia więzień

Палька Ян
Палькович 1899

Палька Ян
Палькович 1899

kategorycznie zaprzeczał to, że odebrane mu rzeczy są jego własnością. Zapewniał śledczych, że pokazane mu zdjęcie polskiego żołnierza w mundurze oficerskim nie jest jego wizerunkiem. Dla ujawnienia prawdy zastępca kierownika Oddziału Specjalnego Obozu Budowniczego nr 1 NKWD skierował odebrane zdjęcia na ekspertyzę do Kijowskiego Instytutu Ekspertyzy Naukowo-Sądowej. Funkcjonariusze Instytutu doszli do takiego wniosku: «Nie ma powodu, aby sądzić, że na zdjęciu nr 1 jest Jan Palka, jego portrety są na zdjęciach nr 2 i 3». W ten sposób zeznania więźnia zostały udokumentowane.

Jednak we wniosku oskarżającym dołączonym do sprawy kryminalnej zaznaczono: «Jan Palka syn Jana, będąc zaciętym nacjonalistą, systematycznie prowadził wśród jeńców wojskowych działalność kontrrewolucyjną, chwalił byłe państwo polskie, przewidywał szybkie przywrócenie Polski, wzywał jeńców wojskowych do rezygnacji z budowy trasy, uprawiał antysemitizm...»

W czasie rozprawy sądowej trybunału wojskowego Wojsk NKWD w obwodzie wołyńskim, która odbyła się 6 lutego 1941 r. pod przewodnictwem prawnika wojskowego Pytypenki, Jan Palka nie przyznał się do zarzucanych mu przestępstw, mówiąc, że jego wypowiedzi o Związku Radzieckim zostały wywołane przez brak wiedzy o sowieckich przepisach. Czyli, gdyby on wiedział, że za krytykę polityki «władzy Rad» można trafić do więzienia, to nie prowadziłby żadnych takich rozmów.

Według art. 54-10 cz. 1 KK USRR, w decyzji trybunału wojskowego z dnia 6 lutego 1941 r., Jana Palkę skazano na osiem lat pozbawienia wolności w obozach pracy bez ograniczenia praw obywatelskich.

Według postanowienia Prezydium Równieńskiego Sądu Obwodowego z dnia 21 czerwca 1989 r., decyzja trybunału wojskowego z dnia 6 lutego 1941 r. dotycząca Jana Palki została zawieszona, zgodnie z p. 2 art. 6 KPK USRR sprawa została zamknięta z powodu braku z przestępstwa. Podczas przyjrzenia się jego sprawie w 1989 r. okazało się, że jeniec wojskowy został oskarżony bez wszczęcia postępowania kryminalnego, co było rażącym naruszeniem przepisów prawa karnego. Dalszy los Jana Palki nie jest nam znany.

Tetiana SAMSONIUK

писом «Пам'ятка з неволі».

Серед звинувачень, висунутих Янові Пальці, була традиційна в такого роду слідчих справах антирадянська пропаганда. На ці звинувачення в'язень відповів, що він дійсно казав, що не вірить радянській владі, оскільки остання обіцяла звільнити польських бранців до 15 грудня 1939 р., однак і після цієї дати вони залишалися за колючим дротом. Бранець розкритикував і речі, виготовлені радянською легкою промисловістю: одяг, білизну, взуття. Виконуючи обов'язки завідувача складом, Ян Палька часто чув нарікання військовополонених на те, що видає ним речі вже за 10–15 днів рвалися та ставали непридатними для носіння. На це він заявляв, що не може нічого вдіяти, оскільки радянська влада кращої якості речей виготовляти не може.

Як й інші його побратими по неволі, Ян Палька покладав провину за програну Польщею війну на представників інших національних груп, кажучи: «Польщу перемогли так швидко, тому що: по-перше, німці були набагато сильнішими за поляків, по-друге, у нас, окрім поляків, були білоруси, українці та євреї, які не хотіли воювати». Не заперечував він і своїх критичних висловлювань стосовно євреїв, які, на думку бранця, «...в таборі зайняли усі керівні посади».

На слідстві в'язень категорично заперечував, що вилучені речі належать йому. Він запевняв слідчих, що пред'явлена фотографія польського військовослужбовця у формі офіцера – це не його фотозображення. Для встановлення істини заступник начальника Особливого відділу будівельного табору № 1 НКВС направив вилучені фото на експертизу до Київського інституту науково-судової експертизи. Співробітники установи зробили такий висновок: «Нема підстав вважати, що на знімку № 1 зображений Палька Я. Я., портрети якого наявні на знімку № 2 і 3». Таким чином свідчення в'язня були підтверджені документально.

Проте у звинувачувальному висновку кримінальної справи зазначено: «Палька Ян Янович, будучи палким націоналістом, систематично проводив серед військовополонених контрреволюційну діяльність, вихваляв колишню польську державу, передбачав швидке відновлення Польщі, закликав військовополонених не працювати на будівництві траси, проводив антисемітизм (подано дослівно, згідно із документом – ред.) ...»

На судовому засіданні Військового трибуналу військ НКВС Волинської області, що відбулося 6 лютого 1941 р. під головуванням військового юриста Пилипенка, Ян Палька не визнав себе винним в інкримінованих йому злочинах, заявивши, що його вислови стосовно Радянського Союзу були зумовлені незнанням радянських законів. Тобто, якби він знав, що за критику політики «влади рад» можна потрапити на лаву підсудних, то жодних подібних розмов не вів би.

Згідно зі ст. 54–10 ч. 1 KK УРСР вироком Військового трибуналу від 6 лютого 1941 р. Яна Пальку засуджено до восьми років позбавлення волі у виправно-трудових таборах без обмеження громадянських прав.

Постановою Президії Рівненського обласного суду від 21 червня 1989 р. вирок Військового трибуналу від 6 лютого 1941 р. стосовно Яна Яновича Пальки відмінено, справу припинено за п. 2 ст. 6 КПК УРСР за відсутністю в його діях складу злочину. Зауважимо, що під час перегляду справи у 1989 р. було з'ясовано, що військовополоненого було засуджено без відкриття кримінального провадження, що було грубим порушенням норм кримінально-процесуального права. Подальша доля Яна Пальки нам невідома.

Тетяна САМСОНЮК

Setna rocznica urodzin Księdza Twardowskiego

Сторіччя від дня народження ксьондза Твардовського

Wybitny poeta, autor ponad 50 książek, świetny kaznodzieja, serdeczny człowiek – ks. Jan Twardowski urodził się 1 czerwca 1915 w Warszawie, zmarł również w stolicy 18 stycznia 2006 r.

Na przestrzeni kilkudziesięciu lat w polskiej literaturze nie było takiego twórcy poezji i prozy poetyckiej jak ks. Jan Twardowski. Jego twórczość porusza każdego czytelnika, zaskakuje bogactwem tematyki, niezwykłą szczerością i autentyzmem.

Był niezwykle człowiekiem. Cechowała go wielka pokora wobec Stwórcy i drugiego człowieka. Potrafił przyznawać się do wątpliwości i rozczarowań, nieobca mu była autoironia. W swoich utworach i homiliach pokazywał, że «droga do Boga nie jest wygodną autostradą, lecz pełną zakrętów i ostrych kamieni górką ścieżką» (S. Grabowski frag. «Noty biograficzne»).

Najpiękniej pisał o miłości, która «nie zasłania sobą», o miłości «by świat było widać». Prawie każdy zna jego najchętniej cytowane zdanie: «Śpieszmy się kochać ludzi, tak szybko odchodzą». Ksiądz Jan tak mówił o tym zjawisku: «Spotykam je w nekrologach. Często bez mojego nazwiska, ale i tak się cieszę, bo najważniejsze jest to, co napisałem, a nie, że to ja napisałem. Trzeba się pośpieszyć z kochaniem innych nie tylko dlatego, że grozi nam rozstanie z kimś bliskim z powodu śmierci, lecz dlatego że ludzie odchodzą od siebie, gdy życie jest w pełnym biegu. Zmieniają partnerów, opuszczają rodziny, skazują bliskich na samotność. Być może dochodzi do tych rozstań, bo właśnie spóźniлись się z okazaniem uczuć, nie dość kochaliśmy, nie daliśmy odczuć bliskiej osobie, że jest wyjątkowa. Bo w życiu, najważniejsze jest samo życie. A zaraz potem miłość. Naprawdę chodzi o miłość. Pragniemy jej od urodzin po śmierć. Niezależnie, czy jesteśmy młodzieńcami czy ludźmi starszymi, niezależnie od wieku chcemy być kochani i dawać miłość. Różne bywają jej rodzaje: miłość do Boga, młodych zakochanych, matki do dziecka, dziadka do wnuczka, profesora do uczniów. Są nie tylko cierpienia młodego, ale i starego Wertera. Człowiek czułby się oszukany, gdyby miłości nie

zaznał. Niektórzy się dziwili, dlaczego stary ksiądz pisze o miłości. Ale to był mój temat. I teraz, gdy piszę już mniej, sam lubię te wiersze czytać» – dodawał z uśmiechem.

Kochał przyrodę. Przyroda zawsze była jego wielką miłością i stałym tematem wierszy. Ksiądz chętnie czytywał książki przyrodnicze, zbierał zielniki. Pisał w swoich wierszach: «Widzę urok szpaka, wilgi, dzikiego królika, szorstkowłosego wyżła. To samo światło pada na ludzi, na koniki

**Przygasnę przy ołtarzu isierka po isierce
zostanę tylko buty jak przydeptane serce (...)
Msza się dzieje. Matka Boska mnie trzyma
Jak niezdarną bańkę na słonce**

(Ks. Jan Twardowski)

polne i świerszcze». Mówił, że przyroda to pamiętka raju. Ludzie sami skazali się na wygnanie z raju. Można powiedzieć, że dziś niszcząc przyrodę w dalszym ciągu opuszczamy raj.

W księgarniach stale znajdują się w sprzedaży jego tomiki poetyckie. Wszystkie to bestsellery. Ksiądz Jan Twardowski jest najpopularniejszym polskim poetą współczesnym. Największe nakłady książek mają nie nobliści, Miłosz czy Szymborska, ale cichy, skromny ksiądz, katecheta i opiekun chorych dzieci, który zawsze powtarzał, że «Właściwie poetą nie jest, a tylko pisze wiersze». Kochają go wszyscy, wierzący i niewierzący, pobożniejsi i grzesznicy, dorośli i dzieci.

Opracowała Jadwiga DEMCZUK,
nauczycielka delegowana do pracy dydaktycznej za granicę
przez Ośrodek Rozwoju Polskiej Edukacji za Granicą

Видатний поет, автор понад 50 книг, проповідник, привітна людина ксьондз Ян Твардовський народився 1 червня 1915 р. у Варшаві, помер також у столиці 18 січня 2006 р.

Упродовж кількох десятиків років у польській літературі не було такого автора поезій та поетичної прози як ксьондз Ян Твардовський. Його творчість зворушує кожного читача, дивує багатством тематики, особливою щирістю та автентикою.

Він був незвичайною людиною. Йому була притаманна велика покора й пошана до Творця й іншої людини. Міг зізнаватися в сумнівах та розчаруваннях, близькою йому була самоіронія.

Можливо, ці розставання трапляються, бо ми, власне, запізналися продемонструвати почуття, ми мало кохали, ми не дали відчутти близькій особі, що вона виняткова. Бо в житті найважливіше саме життя. А вже потім – любов. Насправді йдеться про любов. Ми прагнемо її від народження й до смерті. Незалежно від того, чи ми немовлята чи старші люди, незалежно від віку ми хочемо бути коханими й дарувати любов. Різні бувають її види: любов до Бога, молодих закоханих, матері до дитини, дідуся до онука, професора до учнів. Є не тільки страждання молодого, але й старого Вертера. Людина відчувала б себе ошуканою, коли б не зустріла любові. Дехто дивувався, чому старий ксьондз пише про любов. Однак це була моя тема. І зараз, коли я вже пишу менше, сам люблю ці вірші читати», – додавав він із посмішкою.

Він любив природу. Вона завжди була його великою любов'ю та постійною темою для віршів. Ксьондз із радістю читав книги про природу, збирав трави. Він писав у своїх віршах: «Бачу чари шпак, іволги, дикого кролика, німецького дратхаара. Це саме світло падає на людей, на польових коників і цвіркунів». Він говорив, що природа – це згадка про рай. Люди самі прирекли себе на вигнання з рaju. Можна сказати, що сьогодні, знищуючи природу, ми надалі залишаємо рай.

У книгарнях постійно продаються його поетичні збірки. Усі – бестселери. Ксьондз Ян Твардовський – найпопулярніший сучасний польський поет. Найбільші тиражі книг мають не нобелісти, Мілош або Шимборська, а тихий, скромний ксьондз, капелан, опікун хворих дітей, котрий завжди повторював: «Насправді я не поет, а тільки пишу вірші». Його люблять усі, віряни та невіряни, набожні та грішники, дорослі та діти.

Оpracowała Ядвіга DEMCZUK,
учителька, скерована для дидактичної роботи за кордоном
Осередком розвитку польської освіти за кордоном

Polonijny Dzień Dziecka

W przepiękny słoneczny dzień, na terenie parafii Św. Piotra i Pawła w Zdołbunowie, po raz kolejny zebrały się dzieci z organizacji polskich, wychowankowie Domów Dziecka oraz uczniowie szkół sobotnich by świętować Polonijny Dzień Dziecka.

Wśród zaproszonych gości byli także przedstawiciele władz miasta, członkowie organizacji polskich oraz konsulowie Krzysztof Sawicki i Dorota Dmuchowska.

Uroczystość rozpoczęła Msza św., którą w intencji dzieci odprawił ks. proboszcz Andrzej Ścisłowicz, gospodarz tego miejsca. Następnie młodzi artyści zaprezentowali swoje talenty na przygotowanej specjalnie dla nich scenie: tańczyli, śpiewali, grali oraz recytowali wiersze polskich i ukraińskich autorów. Uroczystemu koncertowi towarzyszył szereg atrakcji: wystawa prac dzieci, warsztaty artystyczne, podczas których można było namalować swój portret, pomalować twarz w fantazyjne wzory lub zrobić własnoręcznie lalki z tkaniny. Wielkim zainteresowaniem cieszyły się także nadmuchiwanie zjeżdżalni, trampolina, baloniki, wata cukrowa. Te ostatnie atrakcje zapewnił dzieciom sponsor, pan Anatolij Laszecki, któremu, w imieniu wszystkich zgromadzonych na święcie dzieci, bardzo dziękujemy!

Na koniec spotkania każde dziecko otrzymało podarunek. Po całym dniu wspaniałej zabawy dzieci z radością i uśmiechem na twarzy wracały do domu, by za rok spotkać się na kolejnym swoim święcie.

Organizatorami przedsięwzięcia było Towarzystwo Kultury Polskiej Ziemi Zdołbunowskiej oraz Konsulat Generalny RP w Łucku.

Projekt został sfinansowany ze środków na współpracę z Polonią przekazanych za pośrednictwem MSZ.

luck.msz.gov.pl

Полонійний день дитини

У прекрасний сонячний день на території парафії Святих Апостолів Петра і Павла в Здолбунові знову зібралися діти з польських організацій, вихованці дитячих будинків та учні суботніх шкіл, щоб відсвяткувати Полонійний день дитини.

Уроchистість розпочалася з богослужіння, яке в честь дітей провів парафіяльний священик ксьондз Анжей Сцісловіч, господар цього місця. Згодом молоді артисти представили свої таланти на спеціально підготовленій для них сцені: танцювали, співали, грали на музичних інструментах та декламували вірші польських і українських авторів. Окрім урочистого концерту, відбулася низка розваг: виставка дитячих робіт, мистецькі майстер-класи, під час яких можна було намалювати свій портрет, розмалювати обличчя фантазійними узорами чи власноруч зробити ляльку з тканини. Велике зацікавлення викликали повітряна гірка, трамплін, кульки, цукрова вата. Останні розваги надав для дітей спонсор Анатолій Ляшецький, котрому ми щиро дякуємо від імені всіх присутніх на святі дітей.

Наприкінці зустрічі кожна дитина отримала подарунок. Після цілого дня чудових розваг діти з радістю та усмішками на вустах поверталися додому, щоб через рік зустрітися на наступному святі.

Організаторами заходу було Товариство польської культури Здолбунівщини та Генеральне консульство РП у Луцьку.

Проект фінансувався з коштів, призначених на співпрацю з Полонією за посередництвом МЗС Польщі.

luck.msz.gov.pl

Nagrody imienia Józefa Łobodowskiego

Нагорода імені Юзефа Лободовського

Nowa Nagroda nosząca imię wybitnego polskiego pisarza, tłumacza, wielkiego miłośnika Ukrainy Józefa Łobodowskiego znalazła swoich pierwszych laureatów w Łucku.

Нова нагорода, заснована на честь видатного польського письменника, перекладача, великого прихильника України Юзефа Лободовського, знайшла своїх перших лауреатів у Луцьку.

Celem Nagrody jest coroczne wyróżnienie dla pisarza z krajów wschodnich, którego książka ukazała się w przekładzie na język polski; dla tłumacza literatury polskiej za przekład książki współczesnego, polskiego autora na jeden z języków Środkowej i Wschodniej Europy; dla popularyzatora idei ponadgranicznej współpracy na polu polityki, nauki, literatury i sztuki z krajów Środkowej i Wschodniej Europy.

Wręczenie Nagrody odbyło się w Instytucie Filologii i Dziennikarstwa Wschodnioeuropejskiego Uniwersytetu Narodowego imienia Łesi Ukrainki. Oprócz laureatów, licznych wykładowców i studentów tej uczelni, na uroczystości byli obecni także honorowi goście z Lublina – pisarze, naukowcy i działacze kulturalni. Organizatorami wydarzenia byli konsul Konsulatu Generalnego RP w Łucku Krzysztof Sawicki, dziekan Instytutu Jurij Hromyk, docent Katedry Filologii Słowiańskiej Julia Wasejko.

Niedawno wybrany przewodniczący Wołyńskiej Obwodowej Organizacji Związku Pisarzy Ukrainy Petro Korobczuk podziękował polskim gościom za polityczne i moralne wsparcie państwa ukraińskiego. «Łączy nas dialog kultur i dawne czasy historyczne. Chociaż mieliśmy w ciągu wieków jasne i ciemne strony, warto skupić się na tym, co dobre». W swoim przemówieniu przypomniał on o ważnej roli Wołynia w życiu i twórczości wybitnych polskich pisarzy – Józefa Ignacego Kraszewskiego, Juliusza Słowackiego, Bolesława Prusa, Josepha Conrada, Jarosława Iwaszkiewicza, Stanisława Lema.

Profesor Switłana Krawczenko podkreśliła znaczenie patrona nagrody, Józefa Łobodowskiego w rozwoju relacji polsko-ukraińskich, a także przybliżyła zgromadzonemu jego postać. Zwróciła również uwagę na to, że: «Większość swojego życia poświęcił on niezwykle ważnej sprawie – pojednaniu Polski i Ukrainy, a temat Ukrainy był przewodnim w jego twórczości».

Twórczość poety, pisarza, tłumacza, publicysty Józefa Łobodowskiego była zakazana w Związku Radzieckim i w komunistycznej Polsce. Dlatego był on zmuszony do końca życia mieszkać w dalekiej Hiszpanii, chociaż nigdy nie zmienił swojego polskiego obywatelstwa. Matka wybitnego Polaka pochodziła z Białorusi, a ojciec uważał siebie za potomka kozackiego rodu. Nie przypadkowo Łobodowski nazywał Ukrainę swoją drugą ojczyzną. Po śmierci ojca w bolszewickim więzieniu, przyszedł pisarz w młodym wieku wyjechać z matką do Lublina. Po pewnym czasie przyjechał do Łucka, gdzie w latach 1937–1938 redagował czasopismo «Wołyń». Tu drukował publicystykę poświęconą problemom polsko-ukraińskim. Badacz dużo pisał o ukraińskich pisarzach, tłumaczył na język polski Tarasa Szewczenkę, Łesę Ukrainkę, Jewhena Małaniuka, Olega Olżycza, Natalię Liwyczkę-Chołodną, Pawła Tyczyńskiego, Maksyma Rylskiego i wielu innych. Jego poemat «Pieśń o Ukrainie» jest swoistą wędrówką po tragicznych stronach ukraińskiej historii i nadzieją autora na to, że sąsiednie narody, polski i ukraiński, dojdą do porozumienia.

Po II wojnie światowej Józef Łobodowski przebywał na emigracji i dużo pisał o polsko-ukraińskich relacjach na stronach paryskiej «Kultury».

Uroczystość wręczenia Nagrody imienia Józefa Łobodowskiego oraz prezentów pamiątkowych poprowadził doktor Jan Sęk, dyrektor Filharmonii Lubelskiej, prezes Fundacji Willa Polonia. «Józef Łobodowski kochał Ukrainę, jednak nie od pierwszego spojrzenia, a po ocenie, dokonanej przez pryzmat rozumu i sumienia. Dziś wręczamy nagrodę osobie, która wypełnia polską i ukraińską kulturę, a także jest wzorcem utalentowanego tłumacza. Pierwsze nagrody są wręczane w Łucku nieprzypadkowo. To właśnie z tym miastem i z Wołyniem było związane

życie Józefa Łobodowskiego. Nie ma przyjaźni między narodami, jeżeli nie ma wzajemnego przenikania informacji o kulturze, literaturze. Niestety, Polacy nie wiedzą, co się dzieje w literaturze ukraińskiej, a Ukraińcy przeciwnie – co się dzieje w polskiej. Więc chcemy wyróżnić te osoby, które umożliwiają taką wymianę informacji – tłumaczy» – podzielił się własnymi rozważaniami z «Monitorem Wołyńskim» Jan Sęk.

Opowiedział także o historii Nagrody i o członkach jury, które postanowiło wręczyć premię w trzech nominacjach.

W kategorii pierwszej uhonorowano Wasyła Słapczuka z Wołynia, którego książki «Kobieta ze śniegu» (tłumaczenie na język polski Iwony Wasilewskiej i Wojciecha Pestki) i «Księga zapomnienia» (tłumaczenie Wojciecha Pestki) ukazały się w języku polskim. Podczas uroczystości zostały zaprezentowane obie prace wołyńskiego pisarza.

Druga kategoria – wyróżnienie dla najlepszego tłumacza. Nagrodę otrzymała Olena Krysztańska za tłumaczenie książki wybranych opowieści polskiego pisarza Zbigniewa Fronczka «Romans w Lublinie». Pisarka w ciągu ostatnich dziesięcioleci jest czynnym tłumaczem w siedmiu językach. W swoim wystąpieniu Olena Krysztańska podziękowała za Nagrodę i przedstawiła dwie nowe książki, które niedawno ujrzały światło dzienne, m.in. nową książkę przekładów Zbigniewa Fronczka «Trzech narzeczonych dla Ewy» oraz już piątą antologię utworów najlepszej poezji Europy i świata «Witrylny doli».

W trzeciej kategorii nagrodzono Kierownika Zakładu Filologii Ukraińskiej Instytutu Filologii Słowiańskiej Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie prof. dr hab. Feliksa Czyżewskiego. W taki sposób została wyróżniona jego wieloletnia działalność na rzecz propagowania idei współpracy polsko-ukraińsko-białoruskiej.

Naukowiec z Lublina podkreślił symboliczność tego, że dzisiaj możemy prowadzić bliską współpracę nie tylko na poziomie politycznym, ale także oświatowym, literackim i kulturalnym. Szczególnie aktywnie realizują to dzisiejsi studenci, prowadząc badania naukowe na terenie Polesia, Lubelszczyzny i Wołynia. Także wyraził pragnienie, by «ciemne strony naszej polsko-ukraińskiej przeszłości nie zaszkodziły wspólnemu rozwojowi w przyszłości. Niech Ukraińcy rozwijają zachodni kierunek, założony jeszcze na Majdanie i niech osiągają sukces».

Po wręczeniu Nagród imienia Józefa Łobodowskiego, wołyńska pisarka Natalia Hranycz, założycielka Międzynarodowej Nagrody «Świat pogranicza», wręczyła to wyróżnienie konsułowi RP w Łucku Krzysztofowi Sawickiemu za długotrwałą działalność

Meta premii – coroczne відзначення письменника з країн Центрально-Східної Європи, книжка котрого була перекладена на польську мову, перекладача польської літератури за переклад книги сучасного автора на одну з мов Центрально-Східної Європи та особи, котра популяризує співпрацю у цьому регіоні в галузі політики, науки, літератури, мистецтва.

Урочиста церемонія пройшла в стінах Інституту філології та журналістики Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. На святі, крім лауреатів, численних викладачів і студентів цього навчального закладу, були присутні також почесні гості з Любліна – письменники, науковці, культурні діячі. Організаторами заходу стали konsul Генерального консульства РП у Луцьку Кшиштоф Савицький, декан інституту Юрій Громик, доцент кафедри слов'янської філології Юлія Васейко.

Голова Волинської організації Спілки письменників України Петро Коробчук подякував польським гостям за політичну та моральну підтримку української держави. «Нас поєднують діалог культур і давні історичні часи. Хоч ми й мали упродовж століть світлі та темні сторінки, проте варто зосередитися на позитиві». У своєму виступі він також розповів про важливу роль Волині в житті та творчості видатних польських письменників – Юзефа Ігнація Кraszewського, Юліуша Словацького, Болеслава Пруса, Джозефа Конрада, Ярослава Івашкевича, Станіслава Лема.

Перед початком процедури вручення нагород професор ЧНУ імені Лесі Українки Світлана Кравченко наголосила на важливій ролі патрона премії, Юзефа Лободовського, в розвитку польсько-українських взаємин, а також ознайомила гостей дійства з неординарною постаттю митця. «Більшість свого життя він приділив украї важливій справі – поєднанню Польщі та України, а тема України була наскрізною в його творчості», – зазначила Світлана Кравченко.

Творчість поета, прозаїка, перекладача, публіциста Юзефа Лободовського була заборонена в Радянському Союзі та комуністичній Польщі. Тому він змушений був тривалий час проживати і, зрештою, померти в далекій Іспанії, хоча так і не змінив свого польського громадянства. Мама видатного поляка походила з Білорусі, а тато вважав себе нащадком козацького роду. Недаремно Лободовський називав Україну своєю другою Батьківщиною. Після загибелі батька в більшовицькій в'язниці майбутній письменник у юному віці переїхав із матір'ю до Любліна. Згодом приїхав до Луцька, де впродовж 1937–1938 рр. редагував журнал «Волинь». Тут друкував публіцистичні твори, присвячені

проблемі польсько-українських взаємин. Дослідник багато писав про українських письменників, перекладав польською мовою Тараса Шевченка, Лесю Українку, Євгена Маланюка, Олега Ольжича, Наталію Лівичку-Холодну, Павла Тичину, Максима Рильського та багатьох інших. Його поема «Пісня про Україну» є своєрідною мандрівкою трагічними сторінками української історії та сподіваннями автора, що сусідні народи, польський та український, прийдуть до взаєморозуміння.

Після Другої світової війни Юзеф Лободовський перебував в еміграції та багато писав про польсько-українські взаємини на сторінках паризького видання Єжи Гедройця «Культура».

Вручення премій імені Юзефа Лободовського та пам'ятних подарунків провів доктор Ян Сенк, директор Люблінської філармонії, голова фонду «Вілла Полонія». «Юзеф Лободовський любив Україну, проте не з першого погляду, а оцінюючи крізь призму розуму та сумління. Сьогодні вручаємо нагороду людині, яка наповнює польську та українську культуру, а також є зразком талановитого перекладача. Перші премії вручаються саме тут, у Луцьку, не даремно, оскільки саме з цим містом і Волинню було пов'язане життя Юзефа Лободовського. Немає приязні між народами, коли немає взаємного проникнення інформацією про культуру, літературу. На жаль, поляки не знають, що відбувається в українській літературі, а українці, навпаки, – що діється в польській. Тож хочемо відзначити тих людей, які цей обмін інформацією уможливають, – перекладачів», – поділився своїми роздумами для «Волинського монітора» почесний гість із Любліна. Згодом Ян Сенк розповів про історію створення нагороди та членів журі, яке одногосно вирішило присудити премію в трьох номінаціях.

У першій номінації перемогу здобув волинянин Василь Слпачук, книжки якого «Жінка зі снігу» (переклад на польську Івони Василевської та Войцеха Пестки) і «Книга забуття» (переклад Войцеха Пестки) вийшли друком польською мовою. Обидві праці найбільш титулованого письменника Волині були представлені присутнім.

Друга категорія передбачала відзначення найкращого перекладача. Перемогу здобула Олена Криштальська за переклад книжки вибраних оповідань польського письменника Збігнева Владзімежа Фрончека «Любов у Любліні». Письменниця впродовж останніх десятиліть проводить активну творчу діяльність, адже перекладає із семи мов. У своїй промові Олена Криштальська подякувала за нагороду і представила дві нові книжки, які не так давно побачили світ, зокрема нову книгу перекладів Збігнева Фрончека «Три женихи для Єви» та вже п'яту антологію найкращих поезій Європи та світу «Вітрильник долі».

У рамках третьої номінації перемогу здобув професор, доктор наук, директор Інституту слов'янської філології, керівник кафедри української філології Люблінського університету Марії Кюрі-Скłodowskiej Фелікс Чижевський. Таким чином була відзначена його багаторічна робота з пропагування ідеї польсько-українсько-білоруського співробітництва.

Науковець із Любліна наголосив на символічності того, що сьогодні можемо проводити тісну співпрацю не лише на політичному рівні, але й на освітньому, літературному, культурному. Особливо активно це здійснюють теперішні студенти, проводячи наукові дослідження на території Полісся, Люблінщини та Волині. Також побажав, аби «темні сторінки нашого польсько-українського минулого не закрили спільного майбутнього розвитку. Нехай західний напрямок, закладений ще на Майдані, українці зможуть розвинути й досягнути успіху».

Після вручення премій імені Юзефа Лободовського виявилось, що день вшанування нагородами продовжується. Письменниця з Волині Наталія Гранич, котра є засновницею

kulturalną i popularyzację polsko-ukraińskich relacji na wszystkich poziomach.

Głos zabrał też weteran wojny w Afganistanie Anatilij Sierkow, który w imieniu Wołyńskiego Zjednoczenia Żołnierzy Afganistanu wręczył medal pamiątkowy tłumaczowi dzieł Wasyla Słapczuka – Wojciechowi Pestce.

Świąteczny nastrój uczestnikom uroczystości stworzyły występy wołyńskich muzycznych zespołów. Trio

bandurzystek «Dywostruny» wzruszyło obecnych wykonaniem «Modlitwy za Ukrainę» oraz znanymi polskimi piosenkami. Natomiast muzycy z zespołu «Dżerela» rozbawili gości dynamicznymi kompozycjami.

Wiktor JARUCZYK,
foto autora

міжнародної премії «Світ пограниччя», нагородила цією відзнакою консула РП у Луцьку Кшиштофа Савицького за тривалу культурну діяльність і популяризацію польсько-українських взаємин на всіх рівнях.

Слово попросив також ветеран війни в Афганістані Анатолій Серков, котрий від імені об'єднання воїнів-афганців Волині вручив пам'ятну медаль перекладачеві творів Василя Слпчука – Войцеху Пестці.

Особливого святкового настрою присутнім надали виступи волинських музичних ансамблів. Trio бандуристок «Дивоструни» зворушили своїм виконанням актуальної в наш неспокійний історичний час «Молитви за Україну» та відомими польськими піснями. Музиканти творчого колективу «Джерела» розвеселили гостей свята динамічними композиціями.

Віктор ЯРУЧИК,
фото автора

У Волинському краєзнавчому музеї відкрили виставку «Європейська архітектурна спадщина крізь призму творчості Наполеона Орди». На ній представлено 40 літографій. Більшість із них вперше виставляють для огляду.

W Wołyńskim Muzeum Krajoznawczym została otwarta wystawa «Europejskie Dziedzictwo architektoniczne przez pryzmat dzieł Napoleona Ordy» prezentująca 40 litografii. Większość z nich jest eksponowana po raz pierwszy.

Місто Берестечко відсвяткувало своє 570-річчя. Вперше його назву згадують у грамоті Великого князя Литовського Казимира Ягелончика в 1445 р.

Miasto Beresteczko obchodziło 570-lecie. Po raz pierwszy jego nazwa jest wspomniana w dokumencie wielkiego księcia litewskiego Kazimierza Jagiełły w 1445 r.

У Волинській області діють 157 малочисельних шкіл. У 55 з них навчається менше, ніж по 20 учнів. До початку нового навчального року понад 20 таких шкіл планують закрити.

W obwodzie wołyńskim działa 157 małych szkół. W 55 z nich uczy się mniej niż 20 uczniów. Do rozpoczęcia nowego roku szkolnego ponad 20 takich szkół ma zostać zamkniętych.

На проспекті Соборності в Луцьку з'явилася перша в місті велодоріжка. Її відділили від пішохідної зони бруківкою іншого кольору та встановили спеціальні обмежувачі, щоб на неї не заїжджали автомобілі. Проте частину обмежувачів уже пошкоджено.

Na ulicy Sobornosti w Łucku pojawiła się pierwsza w mieście ścieżka rowerowa. Została wydzielona z dotychczasowego chodnika za pomocą bruku w innym kolorze. Postawiono tu także słupki nie pozwalające na wjazd na ścieżkę samochodów. Jednak część z nich została już zniszczona.

30 травня в Луцьку відбувся Велодень. Велосипедисти проїхали вулицями міста з метою пропаганди здорового способу життя та екологічної альтернативи міському транспорту.

30 maja w Łucku odbył się Dzień Rowerowy. Cykliści przejechali ulicami miasta celem propagowania zdrowego stylu życia oraz ekologicznej alternatywy komunikacji miejskiej.

Ochrzczony przez ks. Kaszubę

Охрещений отцем Кашубою

Моє духовне spotkanie z ks. Serafinem Kaszubą miało miejsce w dalekich latach powojennych, kiedy zaczął on swoją posługę w kościele p.w. Św. Antoniego w Równem.

Моє духовне поєднання з отцем Серафимом Кашубою розпочалося в далекі повоєнні роки, коли він почав своє служіння в Рівненському костелі Святого Антонія у Рівному.

Mimo powojennych zniszczeń, katolicy w Równem mieli coś, co pozwoliło im na przetrwanie – kościół, a w nim księdza Serafina Kaszubę. Moi pradziadkowie Hanna i Włodzimierz Getfleisz oraz ich córka, czyli moja babcia, Wira-Antonina uczestniczyli w życiu parafialnym pod jego opieką. Były spowiedzi, obchody różnych świąt kościelnych, pierwsza komunia. Później, na początku lat 50-tych minionego stulecia Serafin Kaszuba przygotowywał do Pierwszej Komunii Świętej moją mamę Myrosławę. Do dziś zachowało się zdjęcie z tej uroczystości – na nim ksiądz i moja mama wraz z kilkoma dziewczynkami. Obecnie są już paniami w starszym wieku i nadal uczestniczą w życiu kościoła. Znam je wszystkie. Podobnie jak moja mama, uczyły swoje dzieci miłości do Boga i do wiary katolickiej.

Mijał czas. W 1958 r. ks. Serafin Kaszuba otrzymał zakaz pełnienia posługi wiernym. Ale żaden papier, żaden system nie potrafiły załamać w nim wiary. Wiem z opowieści babci, że niejednokrotnie proponowano mu wyjazd do Polski. Motywowano te propozycje tym, że tu nie było już komu służyć. Nie pozostawił jednak swoich parafian.

Przykład jego służby Bogu i ludziom zasługuje na najwyższy szacunek. Ks. Serafin Kaszuba nie bał się, ponieważ był przekonany o celowości swojej nauki, którą przez całe życie przekazywał ludziom. Dziś łatwiej wierzyć, bo sprzyjają temu warunki – mamy kościół, możemy swobodnie do niego chodzić, mamy trzech księży, trzy siostry zakonne. A on był sam. Nie, nieprawda. On był z Bogiem, któremu w pełni ofiarował swoje życie i którego nigdy nie zdradził.

Ks. Serafin Kaszuba czasem nielegalnie przyjeżdżał do Równego. Zawsze go śledzono. Pewnego razu w 1972 r. przybiegła babcia i powiedziała: «Przyjechał ks. Kaszuba. Dawajcie Jarosława». Nie miałem wtedy nawet roku. Wzięła mnie na ręce i poniosła do mieszkania w dzielnicy Dworzec (w Równem). Tam zostałem ochrzczony. Ojcem chrzestnym był mężczyzna, który wynajmował pokój u gospodyni domu. Niestety, babcia zapomniała jej nazwiska. Podczas chrztu machałem rękami i kiedy ks. Kaszuba się odwrócił, zapalił się rękaw jego komży. Zdziwiony powiedział: «To symboliczny znak dla tego dziecka». O tym opowiadała mi moja babcia.

O księdzu Kaszubie pozostały mi jeszcze takie wspomnienia. Niedaleko nas mieszkali państwo Ostrowscy, którzy od czasu do czasu gościli księdza u siebie. Pewnego razu babcia i prababcia poszły do Ostrowskich, a wkrótce wszedł tam mężczyzna w płaszczu. Na sąsiedniej ulicy od razu pojawiło się czerwone auto. Dla wszystkich było jasne, że ksiądz Kaszuba jest śledzony. Jednak nie zatrzymano go. Babcia opowiadała, że tajniacy tylko spisali wszystkich obecnych i upomnieli. Pamiętam, jak płakali moi bliscy, kiedy otrzymali smutną wiadomość o tym, że nie żyje ten wielki człowiek, ksiądz, o którym piszę te słowa. Ks. Serafin Kaszuba zmarł w 1977 r.

Dzięki niemu przekazuję i uczyć wiary swoje dzieci, i jestem przekonany, że one będą uczyły moje wnuki. Największym moim marzeniem jest doczekanie czasu, kiedy ks. Serafin Alojzy Kaszuba zostanie błogosławionym.

Jarosław KOWALCZUK

Серафим Кашуба

Було повоєнне лихоліття, багато чого було знищено. Але головним, що залишилося після війни в місцевих католиків, був костел, а в ньому лишався священник. І мої пращури – прабабця і прадід Ганнечка і Володимир Гетфлейш і їхня дочка, моя бабуся, Віра-Антоніна продовжували парафіяльне життя під опікою отця. Були сповіді, відзначення різних церковних свят, прийняття святого причастя. Згодом, на початку 50-х рр. минулого століття отець Серафим Кашуба готував до першого причастя мою маму Мирославу. Приємно й символічно, що з тієї урочистості збереглася фотографія отця разом із моєю мамою і ще декількома дівчатками. Вони вже старші жінки, але й досі ходять до нашого храму. Їх усіх я добре знаю. Вони так само, як і моя мама, привили своїм дітям любов до Бога, до католицької віри.

Минав час. У 1958 р. отцю Серафиму Кашубі заборонили служити вірянам. Але жоден папір, жодна система не змогли зламати в ньому духу віри. Знаю з розповідей бабусі, що йому не раз пропонували вийхати до Польщі, мотивуючи це тим, що тут уже немає для кого служити. Проте він вистояв, не залишив своїх вірян.

Мабуть, його приклад служінню католицькій вірі необхідний усім нам, як прихожанам, так і священникам. Отець Серафим Кашуба не боявся, адже він мав глибоке переконання правдивості свого вчення, яке ніс людям протягом усього свого життя. Нам зараз легко вірити, бо ми маємо храм, можемо вільно до нього ходити, маємо трьох священників, три сестри-монашки. А він був сам. Ні, неправильно. Він був із Богом, якому повністю доручив своє життя і який ніколи його не зрадив.

Ярослав КОВАЛЬЧУК

Запросzenie

Rówieńska Obwodowa Biblioteka i Parafia rzymsko-katolicka p.w. Św. Piotra i Pawła w Równem zapraszają wszystkich chętnych na konferencję, poświęconą 105 urodzinom ks. Serafina Alojzego Kaszuby, duchownego z zakonu ojców kapucynów, wielkiego syna narodu polskiego, misjonarza Wołynia, Syberii i Kazachstanu. Spotkanie odbędzie się 17 czerwca 2015 r. o godzinie 12.00 w Rówieńskiej Obwodowej Bibliotece (Równe, plac Korolenka 6).

Wstęp wolny

Запрошення

Рівненська обласна бібліотека та римо-католицька парафія костелу Святих Петра і Павла у Рівному запрошують усіх охочих на конференцію, присвячену 105-й річниці від дня народження великого сина польського народу, місіонера Волині, Сибіру та Казахстану, священика з чину Капуцинів отця Серафима-Алоїза Кашуби. Зустріч відбудеться 17 червня 2015 р. о 12.00 у Рівненській обласній бібліотеці (м. Рівне, пл. Короленка, 6).

Вхід вільний

Sukces «SKF Ukraina» w UE

Aby odnieść sukces w Europie, należy najpierw dużo pracować i osiągnąć wysokie wyniki w ojczyźnie. Wyrazistym przykładem takiego dokonania jest publiczna spółka akcyjna «SKF Ukraina» na Wołyniu.

«SKF Ukraina» produkuje łożyska dla samochodów ciężarowych i maszyn rolniczych. Ukraińską produkcję o jakości europejskiej wykorzystują znane w całym świecie marki handlowe jak «MAN», «Volvo», «Meritor», «Isuzu», «Hino» i in. Produkty SKF, wytwarzane na Ukrainie dostarcza się do 40 krajów świata. Najwięcej eksportuje się do Niemiec, Włoch, Szwecji, Brazylii, USA, Japonii.

Zakład znajduje się w Łucku. Tutaj w czasach radzieckich wybudowano fabrykę łożysk. Dzisiaj to miejsce wygląda jak nowoczesne europejskie przedsiębiorstwo.

– Po rozpadzie Związku Radzieckiego fabryka zmieniła formę własności z państwowej na spółkę akcyjną. 15 stycznia 1998 roku międzynarodowa kompania SKF została oficjalnie zarejestrowana jako właściciel 82% akcji łuckiej fabryki łożysk. Dzisiaj SKF posiada 99,89% akcji naszego przedsiębiorstwa – opowiada Wołodymyr Cybulskij, generalny dyrektor «SKF Ukraina» SA, który pracuje w przedsiębiorstwie od jego założenia, czyli już 38 lat. Przeszedł drogę od zwykłego majstra do dyrektora generalnego.

– **Kiedy podjęliście decyzję o wejściu na rynki UE?**

– Jest nam zdecydowanie łatwiej, niż jakiegokolwiek ukraińskiej kompanii, ponieważ jesteśmy częścią globalnej korporacji, która od ponad 100 lat pracuje na rynku światowym. Sprzedaże i dostawy są realizowane przez kompanię macierzystą. SKF wykupiła nasze przedsiębiorstwo w roku 1998. Ale do 2007 roku nie spełnialiśmy standardów kompanii, dlatego produkcję oznaczaliśmy naszą poprzednią marką «LBP». Teraz spełniamy wszystkie europejskie standardy. W fabryce działa system kontroli jakości produkcji łożysk zgodnie z wymogami standardów europejskich EN ISO 9002. Na początku lat 2000 mieliśmy duże wsparcie finansowe od kompanii głównej. Dzisiaj własne środki wystarczają na inwestycje.

– **Kiedy weszliście na rynki UE?**

– W roku 2007 otrzymaliśmy prawo zmiany nazwy na «SKF Ukraina» i otrzymaliśmy możliwość oznaczania produkcji marką SKF. Najpierw weszliśmy na rynek niemiecki. Tam produkuje się najwięcej samochodów ciężarowych. Produkcję sprzedajemy do krajów Europy Zachodniej, Ameryki Północnej i Południowej, Azji, Japonii i innych krajów poza granicami WNP. Dzisiaj sprzedaż w krajach dawnego Związku Radzieckiego zmniejszają się, a w UE i Ameryce rosną.

– **Jak na przedsiębiorstwo wpłynął współczesny kryzys?**

– To psychologicznie oddziałuje na pracowników. Ludzie martwią się o przyszłość państwa i własne rodziny. U nas zmobilizowano 19 mężczyzn, ale teraz część z nich wróciła. W przedsiębiorstwie w tym roku «zamrożono» kapitałne inwestycje. Główna kompania bardzo ostrożnie podchodzi do inwestowania pieniędzy w rozwój. Obawiam się, że do stabilizacji sytuacji na wschodzie Ukrainy nowych poważnych inwestycji nie będzie. Ale te projekty, które zostały zatwierdzone wcześniej są kontynuowane. W głównej kompanii cały czas obserwują sytuację na Ukrainie.

– **Jakie były skutki dewaluacji hrywny?**

– Dla nas dewaluacja sprzyjała wzrostowi sprzedaży i zwiększeniu naszych dochodów, a więc płacimy w związku z tym więcej podatków.

– **Jak nadal planujecie rozwijać przedsiębiorstwo?**

– Trudno mówić o perspektywie długoterminowej. Zeszły rok był najlepszym w historii fabryki, jeśli chodzi o sprzedaż. Po raz pierwszy przekroczyliśmy granicę 1 mld грн i po spłacie podatków otrzymaliśmy 167 mln грн czystego dochodu. Już za cztery miesiące tego roku sprzedaż wyniosła 520 mln грн. To lepiej, niż w zeszłym roku. Po spłacie podatków dochód wyniósł 137 mln. Dla obwodu i miasta jesteśmy niezwykle korzystnym przedsiębiorstwem, ponieważ jesteśmy jednymi z najlepszych podatników, zarówno w regionie, jak i na Ukrainie.

– **Na ile standardy jakości UE różnią się od ukraińskich?**

– Wymagania są wyższe. W szczególności techniczne wymogi do gwarantowanego zasobu wykorzystania. Na przykład, dla łożysk – to pewna liczba godzin pracy bez przerwy, bez wymiany. Poza tym to takie parametry jak brak szumów podczas pracy i in. I obowiązkowo – obecność certyfikowanych systemów zarządzania jakością, ochrony środowiska. My nie mamy z tym problemów, ponieważ schematy i technologie są takie same, jakie są wykorzystywane przez wszystkie fabryki kompanii globalnej.

– **Co może Pan polecić przedsiębiorstwom, które dopiero planują wejść na rynek UE?**

– Jeśli system zarządzania jakości nie jest certyfikowany, należy koniecznie to zrobić. I dokładnie trzymać się wymogów, wykorzystywać takie instrumenty zarządzania jak «Lean-production» oraz «Six Sigma», co na Ukrainie jest bardzo rzadkie. Powinna być wysoka kultura zarządzania. Na pierwszym miejscu – ochrona pracy. Troszczymy się w pierwszej kolejności o biznes, pracowników, środowisko, zachowanie przyrody i o społeczność lokalną. Powinna być wysoka kultura produkcji, odpowiedzialność socjalna przed państwem i swoimi pracownikami. Należy certyfikować systemy zarządzania, ochrony środowiska i bezpieczeństwa pracy. Jeśli zrobimy to wszystko, nie będzie problemów z eksportem do UE. Powinien być także odpowiedni design produkcji, jakościowe opakowanie, system elektronicznego obiegu dokumentów. Bez systemu IT nie będzie dobrych możliwości.

– **Co trzeba zrobić, by inwestorzy zechcieli tutaj przychodzić? Czy nie odstrasza ich korupcja i niestabilna sytuacja polityczna?**

– «SKF Ukraina» jako przedsiębiorstwo nie spotkało się z problemami korupcji. Urzędnicy boją się od nas, jako od kierowników zagranicznej europejskiej kompanii wymagać łapówek. Dla swoich pracowników organizujemy specjalne szkolenie dla walki z korupcją.

– **Jak zwalczyć problem korupcji na Ukrainie?**

– Po pierwsze procedury w zakresie przetargów państwowych powinny być przejrzyste. Po drugie nie zgadzam się z tym, co zrobił czynny rząd, zmniejszając wynagrodzenie pracowników służby publicznej do minimum. U ludzi, którzy są związani ze środkami budżetu państwa, powinno być wysokie wynagrodzenie. To, co zrobił rząd, to nie oszczędność, a zbędne stymulowanie do poszukiwania dodatkowych źródeł dochodów. Po trzecie na fakty korupcji powinno reagować społeczeństwo.

Wołodymyr Cybulskij jest przekonany, że należy pozyskiwać inwestorów, ponieważ oni stwarzają dodatkowe miejsca pracy, podnoszą sytuację gospodarczą w regionie. Jego zdaniem, lepiej jest taniej sprzedać nierentowne lub nieczynne przedsiębiorstwo, niż pozwolić mu się rozpaść.

Maja GOŁUB
Foto udostępnione przez «SKF Ukraina»

Успіх «СКФ Україна» в ЄС

Щоб бути успішним у Європі, спочатку потрібно багато працювати і досягти високих результатів на Батьківщині. Яскравий приклад – Публічне акціонерне товариство «СКФ Україна» на Волині.

дуже виважено відноситься до того, щоб вкласти гроші в розвиток. Боюся, що до стабілізації ситуації на сході України серйозних нових інвестицій не буде. Але ті проекти, які вже затверджено раніше, продовжуються. В головній компанії постійно стежать за ситуацією в Україні.

– **Який вплив мала девальвація гривні?**

– Для нас девальвація сприяла росту обсягів продажу та збільшенню наших прибутків, а отже сплачуємо більше податків у зв'язку з цим.

– **Як плануєте далі розвивати підприємство?**

– Важко говорити в довгостроковій перспективі. Минулий рік був найкращим в історії заводу з огляду на обсяги продажу. Ми вперше перетнули межу 1 млрд грн і після сплати податків отримали 167 млн грн чистого прибутку. Уже за чотири місяці цього року продажі склали 520 млн грн. Це краще, ніж у минулому році. Після сплати податків прибуток склав 137 млн. Для області, міста ми надзвичайно корисне підприємство, бо ми один із найкращих платників податків як у регіоні, так і в Україні.

– **Наскільки стандарти якості ЄС відрізняються від українських?**

– Вимоги вищі. Зокрема, технічні вимоги до гарантованого терміну ресурсу використання. Наприклад, для підшипників – це певна кількість годин безперебійної роботи без заміни. Крім того, це такі параметри, як безшумність у роботі та ін. І обов'язково – наявність сертифікованих систем менеджменту якості, навколишнього середовища. У нас із цим проблем нема, адже креслення і технології ті ж самі, що використовуються всіма заводами глобальної компанії.

– **Що можете порадити підприємствам, які тільки планують вийти на ринок ЄС?**

– Якщо система менеджменту якості не сертифікована, вони обов'язково повинні це зробити. І чітко дотримуватись вимог, використовувати інструменти управління такі, як «Lean-production» та «Six Sigma», чого в Україні дуже мало. Повинна бути висока культура управління. На першому місці – охорона праці. Ми турбуємося, передусім, про бізнес, працівників, навколишнє середовище, збереження природи та про місцеві громади. Має бути висока культура виробництва, соціальна відповідальність перед державою та своїми працівниками. Потрібно сертифікувати системи менеджменту, навколишнього середовища та охорони праці. Якщо це все зробити, то проблем із експортом у ЄС не буде. Має бути також відповідний дизайн продукції, якісна упаковка, система електронного документообігу. Без IT-системи хороших можливостей не буде.

– **Що треба зробити, щоб інвестори хотіли приходити сюди? Їх лякає корупція та нестабільна політична ситуація?**

– «СКФ Україна» як компанія не зіштовхувалася з проблемами корупції. Чинovníки бояться від нас, як від керівників іноземної європейської компанії, вимагати хабарі. Зі своїми працівниками ми проводимо спеціальне навчання для протидії корупції.

– **Як побороти проблему корупції в Україні?**

– По-перше, мають бути прозорими всі процедури в галузі державних закупівель. По-друге, я не згоден із тим, що зробив теперішній уряд, звівши зарплату державних службовців до мінімуму. У людей, які мають відношення до державних коштів, повинні бути високі заробітні плати. Те, що зробив уряд, це не економія, а зайва стимуляція до пошуків додаткового заробітку. По-третє, на факти корупції має бути реакція суспільства.

Володимир Цибульський переконаний, що інвесторів потрібно залучати, бо вони створюють нові робочі місця, покращують економічну ситуацію в регіоні. На його думку, краще дешевше продати збиткове або неробоче підприємство іноземному інвестору із серйозної корпорації, аніж допустити, щоб воно просто пропадало.

На «СКФ Україна» виробляють підшипники для вантажних автомобілів та сільськогосподарської техніки. Українські товари європейської якості використовують такі всесвітньо відомі торгові марки, як «MAN», «Volvo», «Meritor», «Isuzu», «Hino» та ін. Продукцію СКФ, вироблену в Україні, постачають до 40 країн світу. Найбільше експортують у Німеччину, Італію, Швецію, Бразилію, США, Японію.

Підприємство знаходиться в Луцьку. Тут за радянських часів було побудовано підшипниковий завод. Нині він виглядає як цілком європейське підприємство.

– Після розпаду Радянського Союзу завод було трансформовано з державної форми власності в акціонерну. 15 січня 1998 р. трансформовано компанію СКФ офіційно було зареєстровано як власника 82 % акцій Луцького підшипникового заводу. На сьогодні СКФ володіє 99,89 % акцій нашого підприємства, – розповідає Володимир Цибульський, генеральний директор АТ «СКФ Україна». Він працює на підприємстві з моменту його заснування, вже 38 років. Пройшов шлях від майстра цеху до генерального директора.

– **Коли Ви вирішили виходити на ринки ЄС?**

– Нам значно легше, ніж будь-якій українській компанії, бо ми частина глобальної корпорації, яка більше 100 років працює на світовому ринку. Продажі та поставки здійснюються каналами головної компанії. СКФ купила наше підприємство в 1998 р. Але до 2007 р. ми не відповідали вимогам стандартів компанії, тому продукцію маркували нашим попереднім брендом «LBP». Зараз ми відповідаємо всім європейським нормам. На заводі діє система забезпечення якості виробництва підшипників, що відповідає вимогам європейських стандартів EN ISO 9002. На початку 2000-х років ми мали велику фінансову підтримку від головної компанії. Сьогодні достатньо власних коштів для інвестиційних вкладень.

– **А коли вийшли на ринки ЄС?**

– Починаючи з 2007 р., ми досягли права змінити назву на «СКФ Україна» й отримали можливість маркувати продукцію брендом СКФ. Спочатку вийшли на ринок Німеччини. Там виробляють найбільше вантажних автомобілів. Продукцію продаємо в країні Західної Європи, Північної та Південної Америки, Азії, у Японію та інші країни за межами СНД. Сьогодні продажі в країні колишнього Радянського Союзу зменшуються, а в ЄС і Америку зростають.

– **Як на підприємство вплинула сьогоднішня криза?**

– Психологічно це відобразилося на працівниках. Люди переживають за майбутнє держави і своєї родини. У нас було мобілізовано 19 чоловіків, але зараз частина вже повернулася. На підприємстві в цьому році «заморожено» капітальні інвестиції. Головна компанія

Мая ГОЛУБ
Фото надано підприємством «СКФ Україна»

Perspektywy polsko-ukraińskiej współpracy na Wołyniu

На Волині розвиватиметься польсько-український малий бізнес

6 maja 2015 roku we wsi Strumiwka (rejon łucki) w kompleksie rekreacyjnym «Restpark» odbyła się konferencja kończąca projekt «Transgraniczny system pozyskiwania inwestorów Polska–Ukraina».

Temat konferencji – «Perspektywy polsko-ukraińskiej współpracy w sferze inwestycji». Udział w niej wzięli zarówno przedstawiciele organów samorządu terytorialnego, biznesu oraz instytucji obwodu wołyńskiego, jak i przedstawiciele samorządów lokalnych i biznesu z województwa podlaskiego.

To już druga wizyta polskiej delegacji na Wołyniu w ramach tego projektu. W połowie kwietnia 2015 r. 15 reprezentantów polskiego samorządu już odwiedziło obwód wołyński w ramach wizyty studyjnej. Z kolei w maju, przedstawiciele województwa podlaskiego przyjechali z konkretnymi ofertami współpracy, tak między jednostkami samorządu terytorialnego, jak i między przedstawicielami biznesu dwóch państw. Największe zainteresowanie kontynuacją współpracy z Wołyniem wyrazili przedstawiciele gmin Szczuczyn, Mońki oraz Choroszcz.

Podczas konferencji Olga Szworak, koordynator projektu i kierownik Wołyńskiej Obwodowej Fundacji Wspierania Przedsiębiorczości, zaprezentowała wyniki

projektu. Anna Milewska, koordynator projektu po stronie polskiej z ramienia Centrum Promocji Innowacji i Rozwoju z Białymostku, zwróciła uwagę uczestników konferencji na szczególne cechy realizacji projektu i perspektywę jego wdrożenia w Polsce. Ekspert Transgranicznej Agencji Inwestycyjnej Oleksandr Osoweć wystąpił z referatem pt. «Rozwój biznesowego ekosystemu w regionie. Jak zmienić potencjał w rezultat». Natomiast prezes agencji Andrij Syczuk skupił się na perspektywach jej rozwoju w przyszłości. Z jego słów wynikało, że podstawą dla przyszłej działalności agencji będzie intensyfikacja współpracy biznesowej między mikroregionami Ukrainy i Polski, z tym, że przede wszystkim będzie pogłębiała się współpraca polskiego i ukraińskiego małego biznesu.

Projekt «Transgraniczny system pozyskiwania inwestorów Polska–Ukraina» został zrealizowany dzięki wsparciu UE w ramach Programu Współpracy Transgranicznej Polska–Białoruś–Ukraina 2007–2013.

Wiktor JARUCZYK

6 травня 2015 р. у рекреаційному комплексі «Рестпарк» у селі Струмівка відбулася завершальна конференція проекту «Транскордонна система пошуку інвестора Польща–Україна».

Тема конференції – «Перспективи польсько-української співпраці в інвестиційній сфері». У ній взяли участь як представники органів місцевого самоврядування, бізнесу та інституцій Волинської області, так і представники самоврядування й бізнесу з Підляського воєводства (Польща).

Це вже другий приїзд польської делегації в рамках цього проекту на Волинь. Так, у середині квітня 2015 р. 15 представників польського самоврядування вже відвідали область у рамках ознайомчого візиту. У травні ж представники Підляського воєводства приїхали з конкретними намірами про співпрацю як між органами місцевого самоврядування, так і між діловими колами двох країн. Зокрема, найбільший інтерес до продовження співробітництва з Волинню виявили представники гмін Щучин, Моньки та Хорош.

Під час конференції Ольга Шворак, координатор проекту та керівник Волинського обласного фонду підтримки підприємництва, представила результати проекту. Анна Мілевська, координатор проекту від польського партне-

ра – Центру промоції інновацій та розвитку з Білостоку, акцентувала увагу учасників конференції на особливостях реалізації проекту та перспективах його продовження в Польщі. Експерт Транскордонної агенції інвестицій Олександр Осовець виступив із доповіддю «Розвиток бізнес-екосистеми регіону. Як потенціал перетворити в результат», а керівник агенції Андрій Сичук зупинився на перспективах її розвитку в майбутньому. За його словами, основою майбутньої діяльності агенції стане інтенсифікація ділового співробітництва між мікрорегіонами України та Польщі. Основний акцент робитимуть на поглибленні співпраці польського та українського малого бізнесу.

Проект «Транскордонна система пошуку інвестора Польща–Україна» реалізовувався за фінансової підтримки ЄС у рамках Програми транскордонного співробітництва Польща–Білорусь–Україна 2007–2013.

Віктор ЯРУЧИК

Horochów i Kisielin znalazły partnerów na Podlasiu

Chociaż obwód wołyński nie graniczy bezpośrednio z województwem podlaskim, wzrasta zainteresowanie współpracą między tymi regionami. Z pewnością jest to związane z tym, że Wołyń jest dla Podlasia najbliższym regionem ukraińskim.

Dowodem na to jest podpisanie w maju 2015 r. dwóch umów partnerskich między organami samorządu lokalnego obwodu wołyńskiego i województwa podlaskiego.

19-20 maja na zaproszenie mera miasta w Horochowie przebywała pięcioosobowa delegacja gminy Choroszcz. Na czele delegacji stał burmistrz Robert Wardziński. Podczas wizyty polscy goście zwiedzili Muzeum Bitwy pod Beresteczkiem, zapoznali się z potencjałem gospodarczym Horochowa, działalnością służb miejskich i opieką socjalną. Wreszcie 20 maja odbyło się uroczyste podpisanie umowy partnerskiej między Horochowską Radą Miejską a Urzędem Gminy Choroszcz. Umowę podpisali Robert Wardziński oraz mer Horochowa Wiktor Hodyk.

Tydzień później delegacja z gminy Mońki z województwa podlaskiego odwiedziła Kisielin w rejonie łuckim. Polscy goście zapoznali się z historyczno-kulturalnym dziedzictwem Kisielina, zwiedzili ruiny kościoła w tej wsi. Ze względu na obustronne zainteresowanie współpracą, przede wszystkim w zakresie rozwoju turystyki oraz infrastruktury, między Radą Wsi Kisielin oraz Urzędem Gminy Mońki, została podpisana umowa partnerska. Umowę podpisali burmistrz gminy Mońki Zbigniew Karwowski oraz wójt wsi Kisielin Hałyna Winnik.

Warto podkreślić, że współpraca organów samorządu lokalnego została rozpoczęta dzięki realizacji projektu «Planeta idei – transgraniczny transfer wiedzy w obszarze pozyskiwania inwestycji dla rozwoju turystyki przygranicznej» współfinansowanego przez Unię Europejską w ramach Programu

Współpracy Transgranicznej Polska–Białoruś–Ukraina 2007–2013.

Wiktor JARUCZYK

Горохів та Кисилин знайшли партнерів на Підляшші

Хоча Волинська область і не межує безпосередньо з Підляським воєводством, проте інтерес до співпраці між цими регіонами зростає. Можливо, це пов'язано з тим, що для Підляшшя Волинь – найближчий український регіон.

19–20 травня в Горохові на запрошення міського голови перебувала делегація гміни Хорош у складі 5 осіб. Очолював делегацію бурмістр гміни Роберт Варджінський. Під час візиту польські гості побували в музеї-заповіднику «Поле Берестецької битви», ознайомилися з економічним потенціалом Горохова, роботою комунального господарства, соціальною сферою міста. Врешті, 20 травня відбулося урочисте підписання угоди про співпрацю між Горохівською міською радою та адміністрацією гміни Хорош. Угоду підписав Роберт Варджінський та Горохівський міський голова Віктор Годик.

А вже за тиждень, 26 травня, делегація з гміни Моньки Підляського воєводства зустрічала громада Кисилина, що в Локачинському районі. Польські гості ознайомилися з історично-культурною спадщиною Кисилина, зокрема відвідали руїни колись величного костелу. Зважаючи на обопільний інтерес до співпраці, передусім, у сфері розвитку туризму й інфраструктури, було підписано угоду про співпрацю між Кисилинською сільською радою та адміністрацією гміни Моньки. Угоду підписав бурмістр гміни Моньки Збігнєв Карвовський та Кисилинський сільський голова Галина Віннік.

Варто відзначити, що співпраця цих органів місцевого самоврядування була розпочата завдяки реалізації проекту «Планета ідей. Транскордонний трансфер знань у сфері залучення інвестицій для розвитку прикордонного туризму», який співфінансувався Європейським Союзом у рамках Програми транскордонного співробітництва Польща–Білорусь–Україна 2007–2013.

Віктор ЯРУЧИК

Na Wołyniu omawiano kwestię dialogu narodowego

На Волині обговорили питання національного діалогу

4 czerwca 2015 r. w Bibliotece Wschodnioeuropejskiego Uniwersytetu Narodowego imienia Łesi Ukrainki odbył się regionalny okrągły stół «Dialog narodowy: przezwyciężając przeszłość, przeżywając teraźniejszość, budując przyszłość».

To wspólne przedsięwzięcie zostało zorganizowane przez Międzynarodowe Centrum Studiów Perspektywicznych (MCSP), wołyńską organizację pozarządową «Tak muszą» oraz działacza społecznego Rusłana Telipskiego. Spotkanie odbyło się w ramach projektu «Inicjowanie dialogu narodowego w Ukrainie» celem zebrania propozycji od wszystkich regionów państwa na temat wizji przyszłego rozwoju Ukrainy, jako jednego państwa i opracowania projektu krajowej polityki jedności narodowej.

Dyrektor ds. analityki i komunikacji MCSP Ołena Zacharowa zaprezentowała wyniki sondażu przeprowadzonego w ramach projektu «Dialog narodowy». Przedstawiają one stosunek mieszkańców różnych regionów Ukrainy, w tym Wołynia, do wydarzeń historycznych, zewnętrznych wektorów politycznych, wartości obywateli Ukrainy oraz ich mobilności.

Większość Ukraińców (39,9 proc.), w tym mieszkańców Wołynia (48,8 proc.), najbardziej obawia się wojny z Rosją. 97 proc. respondentów na Wołyniu nie zgadza się z tym, że Donbas ma odłączyć się od Ukrainy. Na poziomie krajowym tak uważa 72,5 proc. 50 proc. Ukraińców ma przekonanie, że państwo powinno zmierzać w kierunku UE, na Wołyniu 79,5 proc. podziela tę opinię. Integracja europejska dla respondentów najczęściej kojarzy się z dobrobytem gospodarczym i społecznym i jest bodźcem do przeprowadzenia reform wewnątrz kraju. Dla 76,6 proc. mieszkańców Wołynia język ukraiński jest jedynym językiem państwowym, podobną odpowiedź dało 43,9 proc. wszystkich ankietowanych respondentów (56,9 proc. z nich jest przekonanych, że język ukraiński jest ojczystym dla większości mieszkańców Ukrainy na równi z innymi językami). 61,8 proc. Ukraińców, przez ostatnie 20 lat nie było za granicą, procent takich ludzi na Wołyniu wynosi 62,8. Najwięcej osób z Wołynia (20,8 proc.) wyjeżdżało do Polski, na drugim i trzecim miejscu stoją Rosja i Białoruś. W zakresie krajowym ten procent jest inny: 21,6 proc. Ukraińców wyjeżdżało do Rosji, trochę mniej do Polski i na Białoruś. Mieszkańcy Wołynia najbardziej pozytywnie oceniają działalność Bohdana Chmielnickiego (43,8 proc.), na poziomie krajowym pierwsze miejsce zajmuje Jarosław Mądry (32,8 proc.).

Zdaniem Rusłana Telipskiego, kwestia dialogu narodowego w ukraińskim społeczeństwie, między różnymi regionami Ukrainy, jest bardzo złożona. Dlatego ważne jest, aby wspólnie omawiać kwestie, które dzielą ukraińskie społeczeństwo, zwłaszcza chodzi o ocenę wydarzeń historycznych i współczesnego konfliktu. Należy również wypracować propozycje w sprawie połączenia społeczeństwa w przyszłości. Według Telipskiego, dziwnym jest fakt, że 44,5 proc. respondentów na Wołyniu uważa, iż pogodzić Ukraińców mogą władze (na poziomie krajowym 33,2 proc. Ukraińców też tak uważa), ponieważ władze mogą zachęcać ludzi do aktywności, łączenia się i wspólnych działań.

Przez kilka godzin przedstawiciele organizacji pozarządowych, władz lokalnych, Kościoła, kręgów naukowych, intelektualnych i biznesowych obwodu wołyńskiego omawiali osobliwości wołyńskiej percepcji obecnego konfliktu w kontekście historycznego rozwoju Ukrainy jako państwa i opracowywali propozycje od regionu na temat polityki jedności narodowej oraz planu jej realizacji.

Prezes Stowarzyszenia Nauczycieli Chrześcijańskich Wołynia Antonina Jewtodiuk wyraziła opinię, że póki Ukraińcy będą myśleć według kategorii «A co nam daje Ukraina?», póty «ruskij mir» będzie łatwo przeszczepiany

w różnych regionach: «Jeśli ludzie wybierają między chlebem i wolnością tylko chleb, tracą i chleb, i wolność».

Kapelan, wolontariusz ks. Mychajło Buczak zauważył, że należy zaczynać prace od małych wspólnot, żeby razem formułować i rozwiązywać problemy. Główną rolę w tym procesie powinien pełnić Kościół.

Politolog Ołeksandr Nowosad zwrócił uwagę na to, że najwyraźniej Ukraińcy niezbyt dobrze są obeznani z życiorysami niektórych wybitnych postaci historii ukraińskiej, więc ich odpowiedzi na pytania o pozytywne oddziaływanie tego lub innego działacza przeszłości są bardzo standardowe.

Kierownik Katedry Komunikacji Społecznej Instytutu Filologii i Dziennikarstwa, profesor Swiłłana Krawczenko zwróciła uwagę na to, jak ważną rolę pełni polityka informacyjna państwa w kwestiach jedności narodowej. Również poważnym problemem jest stan społecznej świadomości, ponieważ ludzie przyzwyczaili się siedzieć i czekać, że ktoś przyjdzie i wszystko za nich zrobi. Podkreśliła, że: «Dziennikarze powinni przekazywać społeczeństwu wiedzę, że każdy w swoim miejscu musi budować państwo, że oprócz nas samych nikt nam nie pomoże i właśnie to jest częścią naszej idei narodowej. Traktujcie swoje obowiązki zawodowe bardzo poważnie i wszystko będzie dobrze. Szczególnie dotyczy to przedstawicieli mediów, którzy czasem przekraczają informację, a czasem nie dają pełnej informacji. Należy powiedzieć społeczeństwu, że od każdego obywatela zależy, jakie państwo zbudujemy».

Prezes organizacji pozarządowej «Centrum Gender», profesor Oksana Jarosz przekonywała, że należy skupić się na tym, co naród łączy, a to co dzieli «odłożyć i nie wspominać». «Na Wołyniu zauważamy dużo ludzi, którzy dążą do integracji z UE. To jest dobrze, bo to oznacza reformy, ale na początku mamy nauczyć się kontrolować lokalnych urzędników, żeby nas słyszeli i z nami rozmawiali».

Swoimi pomysłami, opiniami i «przepisami» jedności narodowej dziellili się również: deputowany Łuckiej Rady Miejskiej Bogdan Szyba, prezes Wołyńskiego Oddziału Komitetu Wyborców Jurij Kresak, prezes organizacji pozarządowej «Ramię w ramię» Walentyna Czernysz, koordynator Wołyńskiego Klubu Prasowego Bohdana Stelmach, prezes fundacji charytatywnej «Stoprak» Maria Adamczuk, prezes organizacji pozarządowej «Przesiedleńcy Krymu i Donbasu» Ołena Czerenkowa, pisarz i dziennikarz Iwan Korsak, dziekan Wydziału Stosunków Międzynarodowych dr Sergij Fedoniuk, działacz społeczny Andrij Hawryszczuk, chirurg Lubow Łymar, prezes Bractwa OUN-UPA Wasyl Kusznir, dr Tetiana Wisyna, dyrektor studium radiowego Wiktorija Ołeszczenko, dyrektor biblioteki obwodowej dla młodzieży Alla Jefremowa, prezes Stowarzyszenia Kultury Polskiej imienia Ewy Felińskiej Walenty Wakoluk, główny specjalista działu public relations Rady Miejskiej Nazar Radczenko, główny specjalista Działu Komunikacji, Spraw Religijnych i Narodowości w Obwodowej Administracji Państwowej Wasyl Hajduk, a także dziennikarze i studenci.

Wszystkie oświadczenia i wypowiedzi uczestników okrągłego stołu zostały przekazane ekspertom MCSP, którzy dokładnie je przeanalizują i wypracują konkretne propozycje i wnioski.

ndialog.org.ua

4 червня 2015 р. у бібліотеці Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки відбувся регіональний круглий стіл «Національний діалог: долаючи минуле, переживаючи теперішнє, будуючи майбутнє».

Організаторами виступили Міжнародний центр перспективних досліджень (МЦПД) спільно з ВОГО «Так Треба», громадський діяч Руслан Теліпський. Захід провели в рамках проекту «Ініціювання національного діалогу в Україні». Його завдання – зібрати пропозиції від усіх регіонів держави щодо бачення майбутнього розвитку України як єдиної країни та розробити проект державної політики національної єдності.

Директор з аналітичної роботи та зовнішніх зв'язків МЦПД Олена Захарова представила результати соціологічного дослідження, проведеного в рамках проекту «Національний діалог». Воно покликане продемонструвати ставлення жителів різних регіонів України та Волині зокрема до історичних подій, зовнішньополітичних векторів, ціннісних орієнтирів, а також мобільності громадян України.

Переважає кількість українців (39,9 %) та волинян (48,8 %) найбільше бояться війни з Росією. 97 % опитаних волинян не погоджуються з тим, що Донбас має вийти зі складу України, на загальнодержавному рівні 72,5 % теж так думають. 50 % українців вважають, що держава має рухатися в напрямку ЄС, на Волині ж 79,5 % дотримуються такого погляду. Здебільшого європейська інтеграція для опитаних означає економічний та соціальний добробут і стимул для проведення внутрішніх реформ. Для 76,6 % волинян українська мова – єдина державна мова, в той час, як за цю ж відповідь висловилися 43,9 % всіх опитаних (більшість, а саме, 56,9 % все ж вважають, що українська – рідна мова значної частини громадян України поряд з іншими мовами). 61,8 % українців в останні 20 років не були за кордоном, відсоток таких людей на Волині складає 62,8 %. Разом із тим, найбільше волинян (20,8 %) виїжджали до Польщі, на другому й третьому місцях Росія та Білорусь відповідно. У всій державі відсоток інший: 21,6 % українців виїжджали до Росії, далі – Польща і Білорусь. Найбільш позитивно волиняни оцінюють діяльність Богдана Хмельницького (43,8 %), на державному ж рівні першу сходинку займає Ярослав Мудрий (32,8 %).

За словами громадського діяча Руслана Теліпського, в українському суспільстві питання національного діалогу між різними регіонами країни надзвичайно складне. Тому дуже добре, що громадськість змогла зібратися разом, аби обговорити проблеми, що зараз роз'єднують українське суспільство, зокрема ставлення до історичних подій минулого та теперішнього конфлікту, а також випрацювати пропозиції щодо об'єднання суспільства в майбутньому. На його думку, дивний той факт, що 44,5 % опитаних волинян вважають, що примирити українців може влада (на всеукраїнському рівні 33,2 % українців теж так вважають), адже влада може спонукати людей бути активними, об'єднуватися та спільно діяти.

Протягом кількох годин представники громадських організацій, місцевої влади, церкви, наукових, інтелектуальних та бізнесових кіл області обговорювали особливості волинського сприйняття теперішнього конфлікту в контексті історичного розвитку України як держави та напрацьовували пропозиції від регіону щодо політики національної єдності та плану заходів із її реалізації.

Голова асоціації християн-педагогів Волині Антоніна Євтодюк висловила думку, що доки українці будуть мислити категорією «А що нам дає Україна?», доти «руський мир» буде легко насаджуватися в різних регіонах: «Якщо люди обирають між хлібом і свободою лише хліб, то вони втрачають і хліб, і свободу».

Капелан-волонтер, отець Михайло Бучак зазначив, що необхідно працювати в маленьких громадах, щоб разом ставити й вирішувати питання. Чи не першочергову роль тут має відігравати церква.

Політолог Олександр Новосад звернув увагу на те, що українці, очевидно, не дуже добре обізнані з життєвими шляхами окремих видатних постатей української історії, тому й відповіді на запитання про позитивний вплив того чи іншого діяча минулого досить стандартні.

Завідувач кафедри соціальних комунікацій Інституту філології та журналістики, професорка Світлана Кравченко звернула увагу на те, яку важливу роль відіграє інформаційна політика держави в питаннях національної єдності. Також серйозна проблема – стан суспільної свідомості, адже люди звикли сидіти й чекати, щоб хтось прийшов і за них все зробив. «Журналісти повинні дати месидж суспільству, що кожен на своєму місці мусить будувати державу Україна, що нам ніхто не допоможе, крім нас самих, і саме це є частиною нашої національної ідеї. Дуже відповідально ставтеся до своїх професійних обов'язків – і все буде добре. Особливо це стосується медійників, які часом спотворюють інформацію, інколи не дають повних даних. А варто казати суспільству, що від кожного громадянина залежить, яку державу ми збудуємо», – переконала вона.

Голова ГО «Гендерний центр», професорка Оksana Ярош вважає, що варто зосереджуватися на тому, що об'єднує націю, а речі, що роз'єднують, «відкласти і не згадувати». «На Волині ми бачимо високий відсоток прагнень людей до ЄС, це прекрасно, адже означає реформи, але давайте для початку навчимося контролювати місцевих чиновників, щоб вони до нас прислухалися та з нами розмовляли», – сказала вона.

Також своїми ідеями, думками та «рецептами» національної єдності ділилися: депутат Луцької міської ради Богдан Шибя, голова Волинського відділення Комітету виборців Юрій Кресак, голова ГО «Пліч-о-пліч» Валентина Черниш, координатор Волинського прес-клубу Богдана Стельмах, президент БФ «Стопрак» Марія Адамчук, голова ГО «Переселенці Криму та Донбасу» Олена Черенкова, письменник та журналіст Іван Корсак, декан факультету міжнародних відносин Сергій Федонюк, громадський діяч Андрій Гавришук, серцево-судинний хірург вищої кваліфікаційної категорії Любов Лимар, голова Братства ветеранів ОУН-УПА Волинського краю імені Кліма Савура Василь Кушнір, кандидат історичних наук Тетяна Вісіна, директор ТВО «Радіомовлення» Вікторія Олещенко, директор Волинської обласної бібліотеки для юнацтва Алла Єфремова, голова Товариства польської культури імені Еви Фелінської Валентин Ваколюк, головний спеціаліст відділу зв'язків з громадськістю міської ради Назар Радченко, головний спеціаліст відділу комунікацій з громадськістю та у справах релігій і національностей ОДА Василь Гайдук, а також журналісти, студенти.

Усі напрацювання та висловлювання учасників круглого столу передано експертам МЦПД, які детально їх проаналізують для вироблення конкретних пропозицій та узагальнень.

ndialog.org.ua

Informacje Lubelskie

■ Ostre przepisy drogowe, obowiązujące od połowy maja, zbierają «żniwa». Policjanci zabrali już kierowcom w Lubelskiem, nie przestrzegającym przepisów, blisko 100 praw jazdy. Kierowca traci prawo jazdy na okres trzech miesięcy wówczas, gdy jedzie w terenie zabudowanym z szybkością dwukrotnie większą od dopuszczalnej, czy 100 kilometrów na godzinę. Przy recydywie, traci prawo jazdy na stałe i jeśli chce starać się o ponowne zezwolenie poruszania się po drogach publicznych, musi na nowo zdawać egzamin i starać się, oczywiście odpłatnie, o nowe «prawko». Wyższe są także kary pieniężne za wiele innych wykroczeń, np. za rozmowę podczas jazdy przez telefon komórkowy kierowca zapłaci 200 złotych.

■ Udał się w Lubelskiem tegoroczny Międzynarodowy Dzień Dziecka. Po pierwsze dopisała pogoda, było słonecznie i bardzo ciepło, temperatura wyniosła + 26 stopni, po drugie, zorganizowano wiele atrakcyjnych imprez. Hasło brzmiało: Nauka poprzez zabawę! Czołową imprezą był na Placu Zamkowym i Błoniach obok Zamku I Wojewódzki Festyn «Bezpieczna Szkoła – Bezpieczna Lubelszczyzna! Odbłyły się liczne gry i zabawy z udziałem dzieci oraz degustacje słodczy. Rozdawano bezpłatne porcje truskawek, które masowo pokazały się na lubelskich plantacjach. Był także konkurs, na temat owoców i warzyw, które dzieci spożywają w szkołach.

■ Absolwentom szkół pielęgniarskich i położnych w Polsce zapowiedziano dwuletnie staże unijne i stały wzrost wynagrodzeń. Pierwszy punkt dotyczy pielęgniarek i położnych, które dopiero rozpoczynają karierę zawodową. Podczas stażu finansowanego ze środków unijnych mogłyby one zdobywać doświadczenie, a po upływie dwóch lat miałyby kontynuować zatrudnienie w placówkach publicznych i niepublicznych lub wykonywać zawód w formie działalności leczniczej. Drugi z wniosków ma zabezpieczyć środki finansowe dla tej grupy zawodowej przy wycenianiu świadczeń opieki zdrowotnej. Przypuszcza się, że te nowości, zmniejszą do minimum lub w ogóle, wyjazdy absolwentów tych uczelni, za granicę.

■ Na II Festiwalu Chórów Miast Partnerskich Lublina, który się odbył pod koniec maja, wystąpiły chóry z Lublina, Drohobycza (Ukraina) oraz Viseu (Portugalia). Największe brawa zebrał chór «Gaudeamus» Uniwersytetu Pedagogicznego w Drohobyczu. Imprezę zakończył uroczysty przemarsz chórzystów przez lubelskie Stare Miasto.

■ W lubelskim oddziale Narodowego Banku Polskiego przy ulicy Szopena, możemy oglądać do końca października wystawę «Królewskie Monety». Zgromadzono tu cenne unikatki monet historycznych i współczesnych, prezentujących bogatą historię Polski, Piastów, Jagiellonów i królów elekcyjnych. Na lubelskiej wystawie są prezentowane monety przedstawiające artystyczne wizualizacje królów i książąt na pocztach według Marcella Bacciarellego, Jana Matejki, Aleksandra Lessera, Andrzeja Heidricha.

■ Profesor Stefan Sawicki z Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego został odznaczony papieskim medalem «Pro ecclesia et Pontifice» jednym z największych odznaczeń Stolicy Apostolskiej. Odznaczenie to może otrzymać osoba świecka, która w wyjątkowy sposób angażuje się w prace na rzecz kościoła katolickiego. Ksiądz Arcybiskup diecezji lubelskiej Stanisław Budzik nagradzając Profesora powiedział, że wręcza takie odznaczenie po raz pierwszy, bowiem nie zdarzyło mu się dekorować nim kogokolwiek, tak mało osób je posiada. Profesor Sawicki urodził się w 1927 roku w Brześciu nad Bugiem, jest wybitnym badaczem literatury, zwłaszcza bliskie mu są dzieła Cypriana Norwida. Obecnie jest emerytem, ale z KUL-em wciąż utrzymuje kontakty.

■ Lublin był jednym ze 140 polskich miast, przez które przeszedł «Marsz dla Życia i Rodziny». Uczestnicy marszu przypominali: «Chcemy by powstawały normalne rodziny, czyli on i ona, a potem ich dzieci, a nie małżeństwa w rodzaju on i on lub ona i ona, a dzieci ewentualnie przysposobione. Takich rodzin nie chcemy». W marszu szły rodziny przeważnie ze swymi dziećmi.

■ Tłumy Lublinian podziwiali na lubelskim Podzamczu kolarstwo grawitacyjne. Mistrzowie z całej Polski zaprezentowali rowerowe akrobacje, efektowne skoki i ewolucje w powietrzu. Niektóre skoki «mrozili» krew w żyłach. Były to akrobacje wysokiej klasy.

■ W ostatnich dniach maja i na początku czerwca trwało w Lublinie «odkomarzenie» miasta. Akcją zostało objętych 240 hektarów Lublina, w tym parki, skwery, wąwozy. Opryski bezpiecznym dla ludzi środkiem zaczynano o godzinie 17.00 po południu, by zakończyć o godzinie 4.00 rano dnia następnego. Aby praca była skuteczna, efektywna, musi być powtórzona w połowie sierpnia.

■ W Lubelskiem znajdują się bogate złoża doskonałego węgla kamiennego, często koksującego. Będą zatem kolejne kopalnie. Z fazy przygotowań spółka polska z kapitałem australijskim szykuje się obecnie do rozpoczęcia budowy nowej kopalni. Zamierza zatrudnić w niej 2 tysiące ludzi i to zamieszkałych dotąd na terenach, na których trudno znaleźć pracę. Tak więc Lubelskie staje się potęgą węglową, wszak w kopalni w Bogdance pracuje 4 tysiące osób, przy czym większość głęboko pod ziemią.

■ Po Zakłady Azotowe w Puławach, produkujące przedniej marki nawozy sztuczne dla rolnictwa, wyciągały swe «macki» firmy rosyjskie. Niewiele brakowało, a zakłady zaczęłyby pracować przy udziale obcego kapitału. Znaleźli się jednak mądrzy ludzie, którzy powiedzieli «Stop». W tych dniach opublikowano plany rozwojowe Azotów. Powstanie tu przy Azotach duża elektrownia oparta na gazie ziemnym i lubelskim węglu. Będą nowe instalacje granulacji mechanicznej, rozbuduje się i unowocześni instalacje do produkcji kwasu azotowego. Na nowe inwestycje Azoty w Puławach przeznaczają 2 miliardy i 200 milionów złotych. Pracuje tu 3 tysiące ludzi, niebawem przyjmie się tysiąc nowych pracowników.

Adam TOMANEK

Люблінська інформація

■ Суворі правила дорожнього руху, що вступили в дію в середині травня, «збирають плоди». На Люблінщині поліцейські вже позбавили водійських прав приблизно 100 водіїв-порушників. Водій втрачає посвідчення на три місяці тоді, коли в населеному пункті проїжджає удвічі швидше дозволеного, тобто 100 км/год. При повторному порушенні він втратить водійські права назавжди і, якщо знову бажатиме отримати дозвіл на керування автомобілем, то буде змушений по-новому складати іспити для одержання прав. До того ж, за іспит потрібно буде заплатити. Вищими також стали грошові штрафи за багато інших порушень. Наприклад, за телефонну розмову під час руху водій заплатить 200 злотих.

■ У цьому році на Люблінщині вдалим виявився Міжнародний день дитини. По-перше, цьому сприяла погода: було сонячно й дуже тепло, температура повітря становила + 26 °C. По-друге, організували багато цікавих заходів. Гасло дня: «Навчання через гру!» Головна імпреза, I Воеводський фестиваль «Безпечна школа – безпечна Люблінщина!», пройшла на Замковій площі та Блонях біля Замку. Були численні ігри, розваги для дітей та дегустація солодоців. Роздавали безкоштовні порції полуниці, яку виростили на люблінських плантаціях. Відбувся також конкурс, присвячений фруктам та овочам, які діти споживають у школах.

■ Випускникам сестринсько-акушерських навчальних закладів у Польщі пообіцяли дворічні європейські стажування та постійне підвищення зарплат. Перше стосується медсестер й акушерів, які тільки починають професійну кар'єру. Під час стажування, фінансованого з європейських фондів, вони могли б здобувати досвід, а через два роки мали б можливість продовжити роботу в польських державних та приватних закладах або займатися медичною діяльністю. Друге, тобто підвищення зарплат, має забезпечити фінансові засоби для цієї професійної групи, необхідні при оплаті медичних послуг. У цьому мали би брати участь представники професійних спілок. Припускається, що такі нововведення зменшать до мінімуму або взагалі припинять виїзд випускників цих навчальних закладів за кордон.

■ II Фестивалі хорів міст-побратимів Любліна, який відбувся наприкінці травня, виступили хори з Любліна, Дрогобича та португальського міста Візеу. Найгучніші аплодисменти зібрав хор «Gaudeamus» Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Захід завершився урочистим маршем хористів через Старе місто.

■ У люблінському відділенні Національного банку Польщі, що знаходиться на вулиці Шопена, до кінця жовтня можна переглянути виставку «Королівські монети». Тут зібрано цінні та унікальні давні й сучасні монети, які представляють багату історію Польщі за часів Пястів, Ягеллонів та Елекційних королів. На люблінській виставці представлено монети, які є мистецькою візуалізацією королів та князів, виконаних на основі праць Марчелло Баччареллі, Яна Матейка, Александра Лессера, Анджее Хейдріха.

■ Професора Стефана Савицького з Люблінського католицького університету нагородили папською медаллю «Pro ecclesia et Pontifice», яка є однією з найбільших відзнак Апостольської столиці. Її може отримати світська особа, котра має великі досягнення в ангажуванні на користь католицького костелу. Архієпископ Люблінської дієцезії Станіслав Будзін, вручаючи цю відзнаку, сказав, що йому ще не доводилося вручати її раніше, оскільки вона надається невеликій кількості діячів. Професор Стефан Савицький народився в 1927 р. у Бресті. Це відомий дослідник літератури, особливо близький йому праці Ципріана Норвіда. Нині він перебуває на пенсії, однак і надалі підтримує контакти з ЛКУ.

■ Люблін був одним зі 140 польських міст, через які пройшов «Марш для життя та сім'ї». Його учасники вигукували: «Ми хочемо, щоб створювалися нормальні сім'ї, тобто він, вона та їхні діти, а не сім'ї типу він і він або вона і вона, а діти прийомні. Таких сімей не хочемо». У марші взяли участь переважно родини з дітьми.

■ Любліняни мали можливість відвідати змагання на велосипедах із «Гравітаційного велоспорту». Спортсмени з усієї Польщі представили велосипедну акробатику, ефектні стрибки та номери в повітрі. Деякі трюки були дуже екстремальними.

■ Упродовж кількох останніх днів травня та на початку червня в Любліні проходило «відкомарення» міста. Акцією охопили 240 га Любліна, зокрема парки, сквери, яри. Обприскування засобом, безпечним для людей, розпочинали о 17.00 год. після обіду, та завершували о 4.00 ранку наступного дня. Щоб виконана робота була результативною, її потрібно повторити в середині серпня.

■ На Люблінщині є багаті поклади якісного кам'яного вугілля, часто коксового. Отже, будуть відкривати чергові шахти. Після проведення підготовчої фази польська фірма з австралійським капіталом готується до початку будівництва нової копальні. У ній планують працевлаштувати 2 тис. осіб, причому тих, хто проживає на територіях, де донині було важко знайти роботу. Отже, Люблінщина стає вугільною потугою, адже загалом у шахті в Богданці працюють 4 тис. осіб, із яких більшість – глибоко під землею.

■ До заводу «Азот» у Пулавах, який виробляє високоякісні штучні добрива для сільськогосподарства, протягнули свої «щупальця» російські фірми. Бракувало, щоб завод почав працювати за участю іноземного капіталу. Однак знайшлися люди, котрі сказали: «Стоп». У ці дні було опубліковано плани розвитку заводу «Азот». Тут збудують велику електростанцію, що працюватиме на природному газі та люблінському вугіллі. Буде нове обладнання для механічної грануляції, розбудують та осучаснять обладнання для виробництва азотної кислоти. На нові інвестиції для «Азоту» в Пулавах виділять 2 млрд 200 млн злотих. Зараз тут працюють 3 тис. осіб, а незабаром приймуть на роботу ще тисячу нових працівників.

Адам ТОМАНЕК

 NATO ma nadzieję na poprawę stosunków z Rosją

Sekretarz generalny NATO Jens Stoltenberg oświadczył, że NATO ma nadzieję na poprawę wzajemnych stosunków z Rosją. Wierzę, że Rosja nie stanowi bezpośredniego zagrożenia dla krajów Sojuszu – powiedział w Oslo.

– To, co widzimy, to coraz większa nieprzewidywalność, niepewność, niepokój. Lecz wierzę, że nie ma bezpośredniego zagrożenia ze wschodu wobec któregośkolwiek z krajów NATO – powiedział Stoltenberg w norweskim radiu NRK odwiedzając swój rodzinny kraj.

– Naszym celem w dalszym ciągu jest współpraca z Rosją. Służy ona zarówno NATO, jak i Rosji – dodał.

Rzeczpospolita

NATO ma nadzieję na poprawę wzajemnych stosunków z Rosją

Генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг заявив, що НАТО має надію на покращення взаємовідносин із Росією. «Вірю, що Росія не становить безпосередньої загрози для країн Альянсу», – сказав він в Осло.

«Те, що ми бачимо, – це щораз більша непередбачуваність, невпевненість, неспокій. Проте я вірю, що немає безпосередньої загрози зі Сходу для будь-якої країни НАТО», – заявив Столтенберг на норвезькій радіостанції «NRK», відвідуючи свою рідну країну.

«Наша мета – подальша співпраця з Росією. Вона корисна як НАТО, так і Росії», – додав він.

Rzeczpospolita

 MSZ Rosji: mamy prawo rozmieścić broń nuklearną na Krymie

Rosja ma prawo do rozmieszczenia broni nuklearnej w każdym miejscu na jej obszarze, również na Krymie, potwierdził wysoki rangą dyplomata rosyjskiego MSZ. O przygotowaniach do rozmieszczenia broni atomowej przez Rosjan informowali już wcześniej Ukraińcy.

– Oczywiście, że Rosja ma prawo do trzymania, jeśli będzie taka potrzeba, swojej broni nuklearnej w dowolnym miejscu na jej terytorium, czyli również na Półwyspie Krymskim – powiedział Michał Uljanow, dyrektor departamentu ds. nieprolifracji i kontroli zbrojeń w rosyjskim MSZ.

Uljanow już w marcu tego roku wspominał o rosyjskim prawie do rozmieszczenia broni nuklearnej na Krymie, podkreślał jednak wtedy, że nie posiada żadnych informacji, czy Moskwa rzeczywiście ma takie plany.

Zaniepokojenie rosyjskimi planami rozmieszczenia broni jądrowej na Krymie wyrażał również Sojusz Północnoatlantycki. Oceniono, że takie działanie miałoby charakter destabilizujący.

Tvn24

МЗС Росії: «Ми маємо право на розміщення ядерної зброї в Криму»

«Росія має право на розміщення ядерної зброї в будь-якому місці на своїй території, зокрема в Криму», – заявив дипломат високого рангу з російського МЗС. Про підготовку Росії до розміщення атомної зброї українців раніше вже інформували.

«Звичайно, Росія має право на зберігання, якщо буде така потреба, своєї ядерної зброї в довільному місці на своїй території, тобто на Кримському півострові також», – сказав Михайло Ульянов, директор департаменту в справах нерозповсюдження й контролю озброєнь у російському МЗС.

Ульянов вже в березні цього року згадував про право росіян на розміщення ядерної зброї в Криму, однак тоді він підкреслював, що немає жодної інформації, чи Москва насправді має такі плани.

2015 | **NATO SCOPE**

Занепокоєння російськими намірами щодо розміщення ядерної зброї в Криму висловив також Північноатлантичний альянс, на думку котрого такі дії мали б дестабілізаційний характер.

Tvn24

 Korpus NATO w Szczecinie zwiększa gotowość bojową

Szczeciński Wielonarodowy Korpus Północno-Wschodni oficjalnie zacznie funkcjonować w nowej strukturze. Zwiększona zostanie gotowość bojowa jednostki. Zmiany mają związek z kryzysem na Ukrainie.

Zamiast dotychczasowych 200 stanowisk, jest gotowych 400. W najbliższych miesiącach obejmą je żołnierze z około 20 państw. Rekrutacja powinna zakończyć się jeszcze w tym roku. – Docelowo liczba wojskowego personelu podwoi się i wyniesie 400 żołnierzy, wraz z kluczowymi oficerami łącznikowymi sił powietrznych, marynarki wojennej i sił specjalnych – sprecyzował szef sztabu Korpusu niemiecki generał Lutz Niemann. Nowa struktura jednostki pozwoli na realizację zadań w ramach głównych operacji połączonych sił NATO, jak również jako dowództwo połączone dla mniejszych operacji połączonych – podkreślił.

Polskie Radio

Корпус НАТО в Щецині підвищує бойову готовність

Щецинський багатонаціональний північно-східний корпус офіційно розпочне функціонувати в новій структурі. Буде підвищено бойову готовність підрозділу. Зміни відбудуться через кризу в Україні

Замість дотеперішніх 200 посад, буде 400. У найближчі місяці їх займуть солдати з приблизно 20 країн. Набір повинен завершитися ще в цьому році. «У кінцевому рахунку кількість військового персоналу подвоїться та становитиме 400 солдатів разом із ключовими офіцерами зв'язку повітряних сил, військового флоту та спеціальних сил», – уточнив керівник штабу корпусу німецький генерал Лутц Німанн. Нова структура підрозділу дозволить реалізувати завдання в рамках основних операцій об'єднаних сил НАТО, а також об'єднати керівництво для проведення менших спільних операцій.

Polskie Radio

 Kijów zwiększy wydatki na obronność

Prezydent Ukrainy Petro Poroszenko zapowiedział, że w kraju będzie kontynuowana deoligarchizacja, decentralizacja i bezwzględna walka z korupcją. W dorocznym послані до парламенту szef państwa oświadczył, że Kijów nadal będzie zwiększał wydatki na obronność.

W wygłoszonym przemówieniu Poroszenko oznajmił, że na Ukrainie znajduje się obecnie ponad 9 tysięcy rosyjskich żołnierzy i uprzedził, że gospodarcza blokada zajętych przez separatystów

obszarów w Donbasie będzie trwała aż do całkowitego odzyskania kontroli nad granicą ukraińsko-rosyjską.

Prezydent oświadczył, że w ciągu ostatniego roku ukraińska armia zdołała odzyskać zdolności bojowe, znacznie obniżone podczas rządów ekipy obalonego w 2014 r. jego poprzednika Wiktora Janukowycza.

Szef państwa zaznaczył jednocześnie, że sprawa członkostwa Ukrainy w NATO będzie rozpatrywana w referendum. – Prawo ostatecznej decyzji w tej niezwykle delikatnej i ważnej sferze należy wyłącznie do narodu ukraińskiego, podczas referendum.

Polska Agencja Prasowa

Київ збільшить витрати на оборону

Президент України Петро Порошенко пообіцяв, що в країні продовжуватимуть деолігархізацію, децентралізацію та боротьбу з корупцією. У щорічному посланні до парламенту керівник держави заявив, що Київ надалі збільшуватиме витрати на обороноздатність.

У виголошеній промові Порошенко сказав, що нині в Україні знаходяться понад 9 тис. російських солдатів, і попередив, що економічна блокада зайнятих сепаратистами територій на Донбасі триватиме аж до повного відновлення контролю над українсько-російським кордоном.

Президент повідомив, що впродовж останнього року українська армія змогла відновити бойову форму, яку було значно послаблено під час правління його попередника Віктора Януковича.

Керівник держави заявив також, що справу членства України в НАТО розглядатимуть на референдумі: «Право остаточного рішення в цій особливо делікатній та важливій сфері належить виключно українському народові».

Polska Agencja Prasowa

 Większość Szwedów po raz pierwszy w historii za wejściem do NATO

Szwecja jest najludniejszym, najwyżej rozwiniętym gospodarczo i najmocniejszym militarnie spośród państw neutralnych, które wstąpiły do Unii Europejskiej. Jest także politycznie i kulturowo bardziej wpływową i wzorotwórczą od pozostałych trzech krajów tej grupy: sąsiedniej Finlandii, oraz Austrii i Irlandii w innych częściach Europy.

Ale największy przełom, odkąd Szwecja ogłosiła neutralność 200 lat temu – po wojnach napoleońskich – zaczyna się dziś. Według badań opinii publicznej ogłoszonych w 2015 roku, po raz pierwszy w historii większość szwedzkiego społeczeństwa opowiada się za wejściem do NATO. Teraz pod wpływem wojen i gróźb Rosji prezydenta Władimira Putina oraz innych nowych wydarzeń na świecie, większość Szwedów głośno chce członkostwa NATO zamiast neutralności lub niezaangażowania.

Wpolityce.pl

Більшість шведів уперше в історії виступає за вступ до НАТО

Швеція має найбільшу густоту населення, найрозвиненішу економіку та найбільшу військову потужність серед нейтральних держав, які увійшли до Європейського Союзу. Вона також політично й культурно впливовіша порівняно з трьома іншими країнами цієї групи: сусідньою Фінляндією, а також Австрією й Ірландією.

Однак найбільший перелом, відколи Швеція 200 років тому, після наполеонівських воєн, оголосила про нейтралітет, розпочинається сьогодні. Згідно з дослідженнями громадської думки, оголошеними у 2015 р., вперше в історії більшість шведського суспільства виступає за вступ у НАТО. Нині, під впливом воєн та погроз президента Росії Путіна й інших подій у світі, більшість шведів відкрито виступає за членство в НАТО замість нейтралітету і невтручання.

Wpolityce.pl

Робота в Польщі

**STOWARZYSZENIE „WSPÓLNOTA POLSKA”
HOTEL DOM POLONII W OSTRÓDZIE**

Poszukujemy kandydatów/ek na stanowisko:

Recepcjonista/Recepcjonistka

Oczekiwania:

- wykształcenie średnie lub wykształcenie kierunkowe
- dobra znajomość języka polskiego
- mile widziana Karta Polaka
- umiejętność łatwego nawiązywania kontaktów
- umiejętność pracy w zespole
- mile widziane doświadczenie w pracy na podobnym stanowisku
- mile widziana znajomość języka angielskiego
- znajomość obsługi komputera
- odpowiedzialność
- dokładność

Oferujemy:

- pracę w stabilnej, prężnie rozwijającej się międzynarodowej organizacji
- możliwość rozwoju zawodowego
- zakwaterowanie i wyżywienie
- przyjazną atmosferę

Kucharz

Oczekiwania:

- wykształcenie kierunkowe lub doświadczenie w pracy na podobnym stanowisku
- dobra znajomość języka polskiego
- mile widziana Karta Polaka
- umiejętność łatwego nawiązywania kontaktów
- umiejętność pracy w zespole
- odpowiedzialność
- dokładność

Oferujemy:

- pracę w stabilnej, prężnie rozwijającej się międzynarodowej organizacji
- zakwaterowanie i wyżywienie
- przyjazną atmosferę

Wszystkich zainteresowanych prosimy o przesyłanie CV wraz ze zdjęciem i listem motywacyjnym na email: m.czczora@dompoloniiostroda.pl

„Zgodnie z Ustawą z dn. 29.08.1997 o ochronie danych osobowych, Dz. U. Z 2002, Nr 101, poz. 923 ze zmianami, wyrażam zgodę na przetwarzanie moich danych osobowych dla potrzeb bieżącej oraz przyszłych rekrutacji prowadzonych przez Stowarzyszenie „Wspólnota Polska” Dom Polonii w Ostródzie Polska.”

osoba do kontaktu Małgorzata Czczora tel. +48 510 173 637

PRASA // РОБОТА

Луцький міський центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
Адміністратор (гос-подар) залу	2 500	Слідкувати за розташуванням товарів в залі, консультування клієнтів
бармен	1 230	знання асортименту товару, робота з напоями, приготування коктейлів
бармен	1 300	приготування напоїв різної складності, обслуговування клієнтів
бармен	2 000	приготування напоїв та обслуговування клієнтів закладу
вантажник	2 000	вантаж металобрухту до 50 кг
вантажник	1 300	навантажувальні та розвантажувальні роботи (виробництво борошна)
вантажник	1 500	робота з будівельними матеріалами(мішки з цементом,профіль металевий,гіпсокартон),бажано вміти працювати на навантажувачі
виробник м'ясних напівфабрикатів	1 369	вміння розробляти м'ясні тушки (свина,яловичина,курятина),виготовлення фаршу, виготовлення ковбаси
водій автотранспортних засобів	3 000	перевезення сипучих вантажів на самоскидах з причепом марки "ДАФ", "Рено", "Сканія"
водій автотранспортних засобів	1 600	водій автотранспортних засобів на МАЗ(5 тонник без причепа),перевезення с/г запасних частин і комплектуючих до с/г техніки,
водій автотранспортних засобів	1 600	обов'язки водія та експедитора
водій автотранспортних засобів	1 800	Перевезення вантажів (пісок, щебінь, цегла) на будівельні майданчики міста Луцька втомобілем КАМАЗ з причіпом до 20 тон
водій автотранспортних засобів	1 280	Робота на автомобілі "Вольво" (бензовоз), перевезення по Україні.
водій автотранспортних засобів	1 500	робота на вантажних автомобілях з причепом, поїздки закордон
водій автотранспортних засобів	2 000	Робота на самоскиді, обслуговування та поточний ремонт автомобіля
головний енергетик	1 218	контроль показників енергоносіїв, лічильників на воду, лічильників по газу, вести весь облік, подавання звітності
Дизайнер-виконавець	2 500	знання програм Фотошоп, Корол, розробка та дизайн буклетів, брошур, візиток, поліграфічної продукції
друкар естампа	1 250	виготовлення поліграфічної продукції, обслуговування друкарської машини
експедитор	1 300	супроводження товару, оформлення та підписання необхідних документів
електрик дільниці	1 800	ремонт електромереж та електрообладнання
Електрогазозварник	1 800	дотримання режиму підприємства, готовність до відряджень по Україні, виконання зварювальних робіт на будівництві
закрійник	1 300	крій виробів, розробка нових моделей спецодягу, попередньо телефонувати
закрійник	2 000	Пошиття постільної білизни, виконання економної розкладки лекал на тканині, розкрій тканини, пошиття на замовлення.
заступник директора	1 218	Залучення клієнтів, робота з існуючими клієнтами, робота з документами
комплектувальник	1 600	комплектувати на складі запчастини до с/г техніці по накладних
комплектувальник матеріалів, крою та виробів	1 300	комплектувати крій, обрізати нитки пошитих виробів, тобто працівник є помічником швачки
комплектувальник матеріалів, крою та виробів	1 300	комплектувати крій, обрізати нитки пошитих виробів, тобто працівник є помічником швачки
кондитер	1 900	Кондитер по випічці. можливе стажування з подальшим працевлаштуванням
косметик	1 220	здійснення косметичних процедур (чистка, косметичне лікування, пірсинг, депіляція)
кухонний робітник	1 218	Виготовлення чебуреків та хот-догів
Листоноша (поштар)	1 700	Доставка пошти, пенсій, товарів народного споживання
лікар-офтальмолог	1 700	робота в дитьми, обслуговування пацієнтів, проведення діагностики, призначення лікування

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
лікар-офтальмолог	1 700	робота в дитьми, обслуговування пацієнтів, проведення діагностики, призначення лікування
ловець бездоглядних тварин	1 480	здійснювати відлов бездоглядних тварин засобами для відлову.
Маляр	3 500	обробка,шпаклювання,шліфування поверхні кузова,підготовка до фарбування,фарбування кузова
масажист	1 220	проведення масажу клієнтам
машиніст крана (кранівник)	2 500	кранівник козлового крана
машиніст мийних машин	1 500	обслуговування транспортних засобів на СТО, миття кузова та салону автомобіля з використанням мийних засобів
машиніст навантажувальної машини	1 500	навантаження будівельних матеріалів
машиніст-кранівник	3 500	робота на автомобільному крані на будівництві
Менеджер (управитель) з адміністративної діяльності	2 500	ведення документообігу, надсилання та отримання листів, контроль наявності документів
Менеджер (управитель) з логістики	1 500	пошук вантажів для превезення в міжнародному сполученні, контроль діяльності водіїв, оформлення документів на перевезення
Менеджер (управитель) з реклами	1 218	вільне володіння мовою, вміння вести переговори в телефонному режимі
менеджер (управитель) із збуту	1 500	організація пошуку клієнтів-орендарів офісних та виробничих площ, заключення договорів оренди
механік	2 500	організація та робота СТО інженера механіка
механік	1 500	Проведення технічного передрейсового огляду транспортних засобів (легкові автомобілі та автобуси).
механік-налагоджувальник	1 700	Контроль роботи пакувальних машин, забезпечення виконання в зазначені строки завдань з обсягу виробництва продукції (макарони), вживання заходів щодо усунення несправностей та аварій.
оператор заправних станцій	1 218	робота заправником, допомагати при заправці машин
офіціант	1 350	обслуговування клієнтів, розрахунок клієнтів, прибирання залу
офіціант	1 300	обслуговування клієнтів, сервіровка
офіціант	1 300	сервірована столів, прання та прасування серветок, скатертин,оформлення рахунків, замовлень
охоронник	1 450	здійснення охорони промислових об'єктів, нагляду за територією та адміністративними будівлями
охоронник	1 500	обов'язки охоронника контроль за територією підприємства
охоронник	1 218	охорона території підприємства, графік роботи доба через дві
Педикюрник	1 220	проведення педикюру, масажу ніг, корекції
пекар	1 220	Випічка борошняних виробів згідно стандартів, приготування бутербродної групи в кав'ярні-пекарні "Франсуа".
пекар	1 369	знання технології замісу та випечки хлібобулочних виробів в кондитерському цеху гіпермаркету "TAM TAM"
перукар (перукар - модельєр)	1 220	вміння виконувати чоловічі та жіночі стрижки, покраску волосся, моделювання зачісок
підсобний робітник	1 300	вигрузка і загрузка товару побутової техніки в магазини "Теплотехніка" (котли, плити, холодильники)
підсобний робітник	1 300	виконання робіт по догляду за територією виробничої бази
підсобний робітник	1 218	підсобні роботи але бажані навички зварювальника, або столяра по дереву, або плиточника,або водія автонавантажувача
покоївка	1 300	ретельне прибирання,наведення порядку в кімнатах, робота сезонного характеру на період літнього відпочинку,графік роботи доба через дві
покоївка	1 300	ретельне прибирання,наведення порядку в кімнатах, робота сезонного характеру на період літнього відпочинку,графік роботи доба через дві
пресувальник-вулканізаторник	1 500	здійснення пресування гумових сумішей

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
прибиральник виробничих приміщень	1 219	прибирання виробничих приміщень
прибиральник службових приміщень	1 270	вологе прибирання території магазину
прибиральник службових приміщень	1 218	прибирання службових приміщень(0,75од)
провізор	2 650	Проведення оцінки якості лікарських препаратів, оформлення рецептів та порядку продажі ліків, орієнтація в правилах постачання лікарських препаратів.
продавець непродовольчих товарів	1 218	Продаж дитячого одягу, прийом, розкладка товарів в торговельному залі, ведення обліку продаж
Продавець-консультант	1 800	продавець сільськогосподарського значення (Голландська розсада,овочі),активна,пунктуальна
рамник	3 000	Робота по розпилювані круглого лісу на стрічковій рамі.
слюсар з ремонту автомобілів	3 000	технічне обслуговування та ремонт вантажних та легкових автомобілів
слюсар-електрик з ремонту електроустаткування	3 000	виконувати роботу з ремонту електроустаткування автомобілів
слюсар-сантехнік	2 500	обслуговування сантехнічного обладнання виробництва залізобетонних виробів
столяр	1 220	Виготовлення заготовок для виробництва м'яких меблів
столяр будівельний	1 800	дотримання режиму підприємства, 3-4 розряд, готовність до відряджень по Україні,виконання робіт на будівництві
сушильний паперу, картону, та виробів з них	2 500	проведення сушки паперу та картону, контроль дотримання параметрів сушіння
ткач	2 500	виготовлення тканини на ткацьких станках
токарь	3 000	виконання токарних робіт, токарне оброблення деталей. Дотримання правил техніки безпеки.
транспортувальник (такелажні роботи)	1 800	Перевезення вантажу вручну за допомогою візка
художник-оформлювач	3 000	виготовлення вивісок зовнішньої реклами, світлових та об'ємних літер, лайт-боксів та їх монтаж
чистильник	1 220	реставрація подушок
швачка	1 300	пошиття дитячих колясок, дотримання режиму підприємства та технології пошиття, 3-плата+ преміальні
швачка	2 500	пошиття дитячої білизни та дитячого трикотажного одягу.
швачка	2 000	Пошиття постільної білизни. Можливе стажування.
швачка	2 300	процес пошиття виробу від початку до кінця, досвід роботи в масовому пошиві на промислових машинах, вміння працювати на оверлозі
шеф-кухар	2 750	Організація і забезпечення процесу харчування у закладі, якісне і своєчасне приготування страв. Про співбесіду домовлятися попередньо за телефоном.
начальник відділення зв'язку	1 220	знання з обслуговування верстатів з числовим програмним керуванням, вміння читати креслення
офіціант	1 350	обслуговування клієнтів, розрахунок клієнтів, прибирання залу
офіціант	1 218	обслуговування клієнтів. сервірування столів. опрацювання столів, обслуговування бенкетів і фуршетів
охоронник	1 300	оперативне та якісне обслуговування клієнтів, дотримуватись певних правил етикету, приймати замовлення, надавати кваліфіковану консультацію щодо складання меню, проведення розрахунків

Крім того є багато інших вакансій,
за додатковою інформацією звертатися за адресою:
м. Луцьк, вул. Ярошука, 2, тел.: 72-72-58, 4-92-68

polska pomoc
<https://www.polskapomoc.gov.pl>

OFERTA

W ramach programu oferowane są stypendia na bezpłatne studia II i III stopnia prowadzone w uczelniach publicznych nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego (lista uczelni: <http://www.nauka.gov.pl/uczelnie-publiczne/wykaz-uczeln-publicznych-nadzorowanych-przez-ministra-wlasciwego-do-spraw-szkolnictwa-wyzszego> (lista uczelni: <http://www.nauka.gov.pl/uczelnie-publiczne/wykaz-uczeln-publicznych-nadzorowanych-przez-ministra-wlasciwego-do-spraw-szkolnictwa-wyzszego>)). Wysokość stypendium, z którego opłacane są koszty zakwaterowania i utrzymania wynosi 1350 PLN miesięcznie.

Oferta skierowana jest do obywateli krajów należących do Partnerstwa Wschodniego UE (lista krajów: http://www.msz.gov.pl/pl/p/msz_pl/polityka_zagraniczna/partnerstwo_wschodnie/).

STUDIA II STOPNIA

Stypendia oferowane na studia II stopnia w obszarze nauk ścisłych, przyrodniczych, technicznych, rolniczych, leśnych i weterynaryjnych oraz na kierunkach ekonomicznych, europejskie i prawie (specjalność prawo europejskie) (informacje na temat obszarów wiedzy – załącznik nr 1 do ogłoszenia na stronie <http://monitor-press.com/>).

Profil kandydata:

- absolwent kierunków ścisłych, przyrodniczych, technicznych, rolniczych, leśnych i weterynaryjnych, ekonomicznych oraz europejskiej, prawa ze specjalnością prawo europejskie (studia I stopnia ukończone nie dawniej niż 3 lata temu) lub
- aktualny student ostatniego roku studiów I stopnia (dotyczy roku akademickiego 2014/2015);
- w przypadku braku formy studiów I stopnia w systemie szkolnictwa wyższego kraju, w którym został wydany dyplom, absolwent studiów magisterskich lub równoważnych, ukończonych nie dawniej niż 3 lata temu lub
- aktualny student ostatniego roku studiów magisterskich lub równoważnych (dotyczy roku akademickiego 2014/2015);
- preferowani będą absolwenci studiów ukończonych w kraju pochodzenia kandydatów (nie wyklucza to jednak możliwości ubiegania się o stypendium przez osoby posiadające dyplom ukończenia polskiej uczelni);
- w przypadku osób, które nie ukończyły studiów w Polsce wymagana jest znajomość języka polskiego na poziomie umożliwiającym podjęcie studiów w Polsce (potwierdzona uczestnictwem w lektorii języka polskiego lub świadectwem ukończenia kursu języka polskiego lub egzaminem zdanym przed Państwową Komisją Poświadczania Znajomości Języka Polskiego jako Obcego).

Rekrutacja:

Kandydaci samodzielnie dokonują wyboru uczelni i kierunku studiów na których chcą podjąć naukę spośród oferty edukacyjnej polskich uczelni publicznych nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego. Kandydat zobowiązany jest zarejestrować się na studia oraz spełnić wymagania uczelni dotyczące rekrutacji na wybrany przez siebie kierunek studiów – **pozytywne przejście procesu rekrutacji na uczelni nie jest jednoznaczne z przyznaniem stypendium**). Ewentualna zmiana dotychczasowego kierunku studiów jest dopuszczalna w ramach tego samego obszaru wiedzy.

Kwestionariusz kandydata należy pobrać ze strony Biura Uznawalności Wykształcenia i Wymiany Międzynarodowej (do pobrania pod adresem www.buwiwm.edu.pl/wym/kwest.docx oraz www.buwiwm.edu.pl/wym/kwest.pdf).

Kandydaci będą zobowiązani dostarczyć do polskich placówek dyplomatycznych i konsularnych wypełniony i podpisany kwestionariusz wraz z załącznikami:

- opisem proponowanej pracy dyplomowej według następującej specyfikacji: 1,5-2 stron formatu A4, czcionka 12, odstęp 1,5; wymagane elementy opisu to: propozycja tematu, problemu i metody badawczej, szczegółowy opis rozdziałów);
- kopią dyplomu ukończenia studiów I stopnia wraz z suplementem, w przypadku braku formy studiów I stopnia w systemie szkolnictwa wyższego kraju pochodzenia - kopią dyplomu ukończenia studiów magisterskich lub równoważnych wraz z suplementem lub zaświadczeniem o ocenach uzyskanych w sesji zimowej na ostatnim roku studiów I stopnia lub ostatnim roku studiów magisterskich lub równoważnych oraz planowanym terminie ich ukończenia;
- zaświadczeniem o rejestracji na wybranym kierunku studiów w Polsce **w trybie przewidzianym dla cudzoziemców** ze stypendium ministra nauki i szkolnictwa wyższego (w przypadku gdy rekrutacja na wybrany kierunek studiów jeszcze się nie zakończyła) z zaznaczeniem, że warunki finansowe ulegną zmianie w przypadku gdy cudzoziemiec nie uzyska stypendium;
- lub:**
- dokumentem potwierdzającym przyjęcie na studia II stopnia, **w trybie przewidzianym dla cudzoziemców**, ze stypendium ministra nauki i szkolnictwa wyższego z zaznaczeniem, że warunki finansowe ulegną zmianie w przypadku gdy cudzoziemiec nie uzyska stypendium (w przypadku gdy kandydat zna już wynik rekrutacji na wybrany kierunek studiów);

- kopią zaświadczenia o stanie zdrowia;
- kopią dokumentu potwierdzającego obywatelstwo (paszport) kraju członkowskiego Partnerstwa Wschodniego;
- dokument potwierdzający znajomość języka polskiego.

Dokumenty wydane w innym języku niż język polski muszą zostać przetłumaczone na język polski lub angielski.

TERMIN SKŁADANIA APLIKACJI UPŁYWA 26 CZERWCA 2015 r.

Wnioski niekompletne nie będą rozpatrywane.

W przypadku gdy na uczelni obowiązuje rejestracja elektroniczna kandydaci rejestrując się wpisują w warunkach stypendium ministra nauki i szkolnictwa wyższego. Po zakończeniu naboru, kandydat zobowiązany jest do przekazania kopii zaświadczenia o wyniku kwalifikacji na studia.

Więcej informacji na stronie <http://monitor-press.com/pl/>

STUDIA III STOPNIA

Stypendia oferowane na studia III stopnia w następujących dziedzinach nauk: humanistycznych, teologicznych, społecznych, ekonomicznych, prawnych, matematycznych, fizycznych, chemicznych, biologicznych, nauk o Ziemi, technicznych, rolniczych, leśnych i weterynaryjnych (Informacje na temat dziedzin nauk – załącznik nr 1 do ogłoszenia na stronie <http://monitor-press.com/>).

Profil kandydata:

- absolwent studiów magisterskich lub równoważnych ukończonych nie dawniej niż 3 lata temu (nie dotyczy osób już studiujących w Polsce);
- preferowani będą absolwenci studiów magisterskich lub równoważnych ukończonych w kraju pochodzenia kandydatów (nie wyklucza to jednak możliwości ubiegania się o stypendium przez osoby posiadające dyplom ukończenia polskiej uczelni);
- O stypendium mogą ubiegać się osoby, które już kształcą się na studiach III stopnia w Polsce. W tym przypadku wymagane jest, aby kandydaci na stypendia **odbywali studia na warunkach przewidzianych dla cudzoziemców, nie ponosząc jednocześnie kosztów kształcenia**.

Rekrutacja:

Kandydaci samodzielnie dokonują wyboru uczelni i kierunku studiów, na których chcą podjąć naukę spośród oferty edukacyjnej polskich uczelni publicznych nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego.

Kandydat zobowiązany jest zarejestrować

się na studia oraz spełnić wymagania uczelni dotyczące rekrutacji na wybrany przez siebie kierunek studiów – **pozytywne przejście procesu rekrutacji na uczelni nie jest jednoznaczne z przyznaniem stypendium**. Ewentualna zmiana dotychczasowego kierunku studiów jest dopuszczalna w ramach tej samej dziedziny nauk.

Kwestionariusz kandydata należy pobrać ze strony Biura Uznawalności Wykształcenia i Wymiany Międzynarodowej (do pobrania pod adresem www.buwiwm.edu.pl/wym/kwest.docx oraz www.buwiwm.edu.pl/wym/kwest.pdf).

Kandydaci zobowiązani są dostarczyć, za pośrednictwem uczelni przyjmującej cudzoziemca na studia III stopnia, do Biura Uznawalności Wykształcenia i Wymiany Międzynarodowej wypełniony i podpisany kwestionariusz wraz z następującymi załącznikami:

- konspektem pracy doktorskiej sporządzonym według następującej specyfikacji: 4-5 stron formatu A4, czcionka 12, odstęp 1,5; wymagane elementy opisu to: propozycja tematu, problemu badawczego, hipotezy głównej i metody badawczej pracy, szczegółowy opis rozdziałów);
 - kopią dyplomu (wraz z suplementem) ukończenia studiów magisterskich uprawniającego do podjęcia studiów doktoranckich w państwie jego wydania (nie dotyczy osób już studiujących w Polsce);
 - dokumentem potwierdzającym przyjęcie przez uczelnię (lub promesę przyjęcia), **w trybie przewidzianym dla cudzoziemców**, na studia III stopnia ze stypendium ministra nauki i szkolnictwa wyższego z zaznaczeniem, iż warunki finansowe ulegną zmianie w przypadku gdy cudzoziemiec nie uzyska stypendium (nie dotyczy osób już studiujących w Polsce);
 - opiniami dwóch samodzielnych pracowników naukowych (prof. lub dr hab.), w tym co najmniej jednego z Polski);
 - życiorysem wraz z listem motywacyjnym;
 - kopią zaświadczenia o stanie zdrowia;
 - kopią dokumentu potwierdzającego obywatelstwo (paszport) kraju członkowskiego Partnerstwa Wschodniego;
 - kopią dokumentu uprawniającego do pobytu na terytorium RP (dotyczy osób już studiujących w Polsce lub posiadających ważną wizę).
- Dokumenty wydane w innym języku niż język polski muszą zostać przetłumaczone na język polski lub angielski.

TERMIN SKŁADANIA APLIKACJI UPŁYWA 3 LIPCA 2015 r.

Wnioski niekompletne nie będą rozpatrywane.

Więcej informacji na stronie <http://monitor-press.com/pl/>

Ekscelencja Ksiądz Biskup Witalij Skomarowski

Z okazji 25 rocznicy Świecien Kapłańskich składamy Księdzu Biskupowi gorące życzenia wszystkiego, co w życiu najpiękniejsze, zdrowia, szczęścia, wszelkiej pomyślności oraz szczególnej opieki Opatrzności i Matki Bożej.

Dziękujemy za niesienie Bożych słów i dzielenie się świadectwem wiary z ludźmi, którzy w tych niepewnych czasach potrzebują jasnych zasad i pięknych wzorców w codziennym życiu.

*Stowarzyszenie Kultury Polskiej im. Ewy Felińskiej na Wołyniu
i Redakcja Monitora Wołyńskiego*

Projekt jest współfinansowany ze środków finansowych otrzymanych z Ministerstwa Spraw Zagranicznych w ramach konkursu na realizację zadania «Współpraca z Polonią i Polakami za granicą w 2015 r.» Za pośrednictwem Fundacji „Wolność i Demokracja”

Monitor
Wołyński

Założyciel/Zasnovnik - **Валентин ВАКОЛЮК**
Zespół redakcyjny/Редакційна колегія:
Walentyn WAKOLUK/Валентин ВАКОЛЮК
Natalia DENYSIUK/Наталія ДЕНИСЮК
Wiktor JARUCZYK/Віктор ЯРУЧИК
Iryna KANAHEJEWA/Ірина КАНАГЕЄВА

Redaktor naczelny: **Walentyn WAKOLUK**
Korekta: **Jadwiga DEMCZUK**
Redaktor techniczny: **Iryna KANAHEJEWA**
Redaktor odpowiedzialny: **Aleksander SWICA**
Tłumaczenia: **Switłana PYZA, Natalia DENYSIUK**

Główny redaktor: **Валентин ВАКОЛЮК**
Літературний редактор: **Ядвіга ДЕМЧУК**
Технічний редактор: **Ірина КАНАГЕЄВА**
Відповідальний редактор: **Олександр СВИЦА**
Переклад: **Світлана ПИЗА, Наталія ДЕНИСЮК**

Adresa redakції:
43025 Луцьк, вул. Крилова 5/7
tel/faks (0332) 72 54 99
e-mail: info@monitor-press.com
www.monitor-press.com

Свідчення про реєстрацію
ВЛ № 339-73Р від 19.05.2009 г.
Тираж: 6000. Замовлення: 1615
Друк - Волинська обласна друкарня:
Луцьк, пр. Волі 27.
Друк офсетний, формат А 3